SINIMUSTA

JUHANNUSNUMERO

N:o 12—13 Kesäkuun 21 p:nä 1935

Sinimustien kauppa!

I K L:n

karhumerkkisten ja sinimustien tavaroitten jokapäiväisellä käytöllä levitämme aatetta! Tulitikkuja, savukkeita, kahvia 12 mk. 1/4 kg. ja 9 mk. 1/4 kg., lyijykyniä, kynänvarsia, olkaimia, nenäliinoja, laulukirjoja y. m.

I K L:n Kauppa Oy. Mikonkatu 15 A. Puhelin 20306, 26 404.

MYYNTIKIOSKI: Keskuskatu 7 (Mustassa Karhussa.)

Turistid-Eestlased!

KOHVIK-RESTORAN

"MUSTA KARHU"

MUST KARU

HELSINGIS. Keskuskatu 7

annab Teile parima pildi Soome restoranist. Rahvusrõivais teenijaskond. Rahvuslikku muusikat ja laulu. (Publik laulab orkestri saatel). Peen ja maitsekas lokaal. Odavad hinnad.

(150 sammu jaamast, otsetee Aleksandrit mööda sadamast)

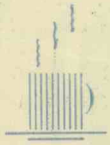

● Lahti kell 7—24.

Riidehoid maksutu!

Teenimisetasu 10 % sisaldub arve üldsummasse.

LAHDEN SUUNTA

IKL:n äänenkannattaja Lahden seudulla

Ilmestyy Lahdessa perjantaiaamuisin

Toimituksen ja Konttorin puh. 1077

Tilaushinnat 1/1 vsk. 20:—, 1/2 vsk. 12:—

UUSIMAAN KIRJAPAINO

PORVOO
RUNEBERGINK. 33
PUH. 127

Suorittaa kaikkea alaan kuuluvaa työtä nopeasti, hyvin ja huokeilla hinnoilla.

SINIMUSTA

SINIMUSTA-JÄRJESTÖN LEHTI

Numero 12—13 21. 6. 1935

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

TOIMITUS JA KONTTORI: ALLAN VIRKKUNEN, vastaava toimittaja
HELSINKI, MIKONKATU 15. A. JAAKKO J. VIRKKUNEN, toimitussihteeri
Auki 11—15. Puhelin 20306 ja taloudenhoitaja

Voima ja nöyryys.

Juhannus, keskikesän suuri juhlapäivä, on pyhitetty Johannes Kastajan muistolle. Johannes Kastaja onkin niin suuri persoonallisuus, että on varsin paikallaan pysähtyä erikoisesti juuri hänen muistonsa eteen. Jeesus on sanonut hänestä, että hän on suurin vaimosta syntyneiden joukossa, asettaen näin hänet yläpuolelle kaikkien vanhan liiton suurten profeettojen. Vaikka tämä osaltansa johtuu hänen asemastaan Jumalan pelastushistoriassa, hän kun seisoo vanhan ja uuden liiton rajamailla, vaikka se osaltansa johtuu hänen asemastaan Jaasuksen edelläkävijänä, niin varmasti on Jeesuksen lausunnoissa myös tarkoitettu hänen valtavaa henkilöllistä suuruuttansa.

Emme voi tämän kirjoituksen puitteissa lähteä luonnehtimaan Johannes Kastajan henkilöllisyyttä, tyydymme vain tällä kertaa kahden piirteen esittämiseen, joilla on oma mielenkiintonsa juuri sinimusta-nuorisolle. Nämä piirteet ovat voima ja nöyryys.

Johannes Kastajan persoonaa leimaa vallan tavaton henkinen voima. Hän nousee erämaan yksinäisyydestä ja korottaa voimakkaan herätyshuutonsa kansan yli, joka aina oli kohdellut profeettojansa siihen määrin vihamielisesti, että monet olivat saaneet maksaa hengellään rohkean esiintymisensä. Johannes Kastajan täytyi tietää jo heti alussa, että tämä saattoi tulla hänenkin osakseen.

Mutta hän nousi. Jumalan sana oli »tullut» hänelle. Jumala oli tarttunut hänen elämäänsä. Hän oli Jumalan valtaama mies. Ja tässä voimassa hän myös lähti Jumalan asialle. Hänellä oli vain yksi ainoa asia silmämääränään: J u m a l a n k u n n i a!

Kun sitten näemme hänen parannushuutonsa järkyttävän kokonaisia maakuntia, kun Jerusalemissa olevat kansan johtajatkin joutuvat liikkeelle, näemme edessämme miehen, josta uhkuu sellainen valtava hengen voima, että kaiken vastustuksen täytyy murtua hänen edessään. Häntä pelkäävät niin hyvin Herodes kuin ylipapit, niin fariseukset kuin yhteinen kansa. Ja kuitenkaan ei hänellä ole muuta asetta kuin — s a n a! Pelottava sana, totuuden sana, tuntoja murskaava sana, J u m a l a n s a n a! Hänen edessään joutuvat kaikki tilille, niin pienet kuin suuret.

Ei häntä suotta pidetty Eljaan, tuon tuliprofeetan, hengen uutena ilmestyksenä.

Mutta se, mikä meitä eniten hämmästyttää hänessä, on se tavaton n ö y r y y s, mikä yhdistyy hähen voimaansa.

Hän tahtoo olla vain »ääni». Ei mitään muuta. Sanoma on kaikki, mies ei mitään. Hän ei tahdo ottaa itselleen korkeampaa arvoasemaa kuin minkä Herra oli hänelle säätänyt. Siksi on suorastaan

valtavan suurta katsella, millä kunnioituksella ja nöyryydellä hän vetäytyy syrjään, kun Jeesus ilmestyy. Hänen opetuslastensa mielen valtaa luonnollinen inhimillinen kateus, kun Jeesuksen ilmestyessä heidän mestarinsa jää syrjään ja »kaikki» kiiruhtavat Jeesuksen luo. Mutta Johannes Kastajassa itsessä emme näe hiukkaakaan jälkeä tämänlaisesta mielialasta.

H ä n p ä i n v a s t o i n i l o i t s e e!

Hän katsoo, että nyt on Jumalan määräämä tehtävä hänen kohdaltaan suoritettu loppuun, hänhän oli saanut vain tienraivaajan tehtävän, nyt tulee toinen, joka vie Jumalan suunnitelmat täyttymykseen.

On vallan tavatonta tavata tämänlaista epäitsekkäisyyttä ja Jumalalle antautumista. Siinä ei mies todellakaan etsi omaansa vaan asia, J u m a l a n a s i a, on hänelle kaikki kaikessa.

Nöyrästi hän sentähden vetäytyy syrjään ja sanoo Jeesuksesta: »Hänen tulee kasvaa ja minun vähetä.»

Kaikki t o d e l l a suuret henget maailmassa ovat olleet nöyriä.

He ovat olleet nöyriä ensiksikin sentähden, että he ovat aina olleet v a l l a t t u j a, ja todella vallatut ihmiset eivät etsi omaansa vaan ajamansa asian parasta. He ovat olleet valmiita antautumaan kaikkiin tienraivaajan ahdistuksiin ja vaivoihin, menettämään oman kunniansa, jopa elämänsäkin, sen asian hyväksi, joka on heidät vallannut. Heille ei henkilöt ole merkinneet mitään, vaan asia yksin.

Tätä on aivan erikoisessa määrässä alleviivattava, kun on kyseessä Jumalan asioilla liikkuminen. Kuinka äärettömän paljon pahaa saavatkaan aikaan ylpeähenkiset omahyväiset kerskailijat, joiden voima on suurissa eleissä ja suuressa äänessä, eritoten jos vielä liikkuvat muka Herran asialla.

E i J u m a l a n a s i a a v i e d ä m a a i l m a s s a e t e e n p ä i n v ä e l l ä e i k ä v o i m a l l a, e i h u u d o l l a e i k ä k e r s k a i l u l l a, v a a n J u m a l a n h e n g e n v o i m a l l a.

Ja Jumalan Henki ottaa aina aseekseen n ö y r i ä i h m i s i ä. Ylpeät tuntee Herra kaukaa. Suurieleiset eivät saa Hänen siunaustaan. Mutta ne, jotka eivät tahdo olla enempää kuin mitä ovat, ne, jotka samalla ovat laskeneet kaiken omansa Herran alttarille, saavat kokea, että H ä n o n h e i k o i s s a v ä k e v ä.

H e i k k o u s, o m a h e i k k o u s, o n s i i s J u m a l a l l i s e n v o i m a n e d e l l y t y s.

Missä Jumalan voima kohtaa vilpitöntä inhimillistä nöyryyttä, siellä se voi tehdä ihmeitä. Kaikki inhimillinen voima on lopultakin pelkkää valhetta, suurta luulottelua, se on kuin saippuakupla, joka hetken näkyy ja sitten on olemattomissa. Todella pysyvää ja suurta rakennetaan vain siellä, missä ihminen tunnustaa olevansa »ei mitään», mutta samalla, että Jumala on »kaikki».

Tämänlaista nuorisoa tarvitsee kansamme tällä haavaa.

Tinkimättömän rehellistä, vilpittömän nöyrää, mutta samalla voimakasta, jumalallisen voimakasta.

Me tarvitsisimme nuorisoa, jonka J u m a l a o n v a l l a n n u t. Joka kuuntelee mitä Herralla on sille tällä hetkellä sanottavaa. Ja joka on valmis Johannes Kastajan lailla tarttumaan siihen tehtävään, — kaikkein pienimpäänkin, — minkä ymmärtää H e r r a n sille antaneen.

Nuorisolla on lupa uskoa suuria ja nuorisolla on lupa puhuakin vähän suurempia. Mutta vain se nuoriso, joka koko sydämestä on vihkinyt elämänsä täyttämään yksin Mestarin tahtoa, yksin Hänen ääntään kuulemaan, tulee tässä maassa suorittamaan tekoja, joiden kantavuus ulottuu ajan tuolle puolen.

Mutta se nuoriso on myös miehekkään nöyrää, rehellisen nöyrää.

Sille kelpaa esikuvaksi Johannes Kastajakin, jossa niin ihmeellisesti yhdistyivät miehekäs nöyryys miehekkääseen voimaan.

Näiden nuorten juhlapäivä on juhannus.

U R H O M U R O M A.

SM-nuoriso ja vanhempi polvi.

Nykyisessä vanhemmassa polvessa, erittäinkin sinimustien vanhemmissa, on paljon niitä, jotka myötätunnolla seuraavat sitä innostusta, joka elähdyttää SM-nuorisoa. Onpa paljon sellaisiakin vanhempia, jotka ovat aktiivisesti SM-nuorison mukana sitä rohkaisemassa ja sitä omalla elämänkokemuksellaan ohjaamassa. Tällainen vanhempi polvi täysin ymmärtää nuorison aatteellisen innostuksen merkityksen nuorisolle itselleen ja koko kansakunnalle. Se käsittää, että puhdas ja jalo innostus tukee nuorisoa sen taistelussa *siveellisesti puhtaan elämän puolesta* ja kasvattaa siitä isänmaanrakkauden ja kansallisen hengen elähdyttämän kansakunnan, jolta Isänmaa voi odottaa paljon.

On kuitenkin valitettavasti todettava, että vanhemmassa polvessa on myös paljon niitä, jotka eivät ollenkaan tajua, mitä nykyhetken kansallisesti innostuneen nuorison riveissä tapahtuu. On sinimustienkin vanhempia, jotka suhtautuvat ylimielisesti, jopa vastustaen siihen innostukseen, joka liekehtii heidän lapsiensa povissa. Tällainen menettely on mitä valitettavinta ja voi synnyttää monasti katkeruutta vanhempien ja lasten välillä ja aukaista nuorison ja vanhemman polven välille kuiluja, jotka ovat vaikeasti korjattavissa.

Mutta aivan väärin menettelee nuoriso, joka vetää vanhempien yllämainitunlaisesta menettelystä sen johtopäätöksen, ettei sen ole tarvis kunnioittaa niitä vanhempia, joilla on esim. erilaiset poliittiset mielipiteet kuin nuorisolla. Sellaisella menettelyllä hävitetään niitä perusteita, jotka ovat kaikkein pyhimpiä ja joiden mukana yhteiskunta seisoo tahi kaatuu. Sellaisen järjestön, joka pyrkii luomaan voimakkaan kansakunnan ja valtion, täytyy pitää pyhänä ja loukkaamattomana niitä ikuisia lakeja, joita ei yksilö tahi kansakunta rankaisematta riko ja yksi niistä on *vanhempien kunnioittaminen.*

Ritarillisuus on niitä hyveitä, joita meidän on vaalittava SM-nuorison keskuudessa. *Sinimustat on opetettava käyttäytymään ritarillisesti vanhempia ihmisiä kohtaan.* Heistä täytyy kasvaa nuoriso, joka ei siedä sitä ylimielistä ja röyhkeää käyttäytymistä, joka on valitettavasti tullut niin yleiseksi Suomen nuorison keskuudessa ja joka on suurelta osalta marxilaisen ja liberaalisen kasvatuksen tulosta. Mutta ennenkaikkea on pidettävä pyhänä vanhempien kunnioittamista senvuoksi, että se on *Jumalan tahto.* Neljäs käsky, joka velvoittaa tähän, on siitä merkillinen, että se on ainoa käsky, johon liittyy erityinen *siunauksen lupaus.* . . . »*Jotta menestyisit ja kauan eläisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.*» Sellaiselle nuorisolle, joka kunnioittaa vanhempiaan, antaa Jumala pitkän ijän ja menestyksen siinä maassa, jonka Hän sille nuorisolle antaa. SM-nuoriso on saanut vanhemmalta polvelta lahjana vapaan Isänmaan. Se odottaa sille Isänmaalle suurta tulevaisuutta ja tekee työtä sen hyväksi. Sen unelmana on, että Jumala antaisi sille *suuren Isänmaan,* ja se on valmis vaikka uhraamaan viimeisen veripisaransa tämän unelmansa hyväksi. Tällöin on sen muistettava, että menestymisen ensimmäinen ehto tässä taistelussa on *vanhempien kunnioittaminen.* Mikäli nuoriso on kuuliainen tälle käskylle, sikäli sen asettaa sinne Herra ja se menestyy ja kauan elää siinä maassa, jonka Jumala sille antaa.

Jokaisella nuorisopolvella on oma tehtävänsä kansakunnan historiassa. Jokaisen polven on luotava yhä uusia mahdollisuuksia omalle kansallensa ja vietävä sen elämää eteenpäin. Mutta tämä ei merkitse sitä, että yksikään nouseva sukupolvi olisi oikeutettu halveksimaan edellisen polven työtä. Vanhempi polvi ei tosin aina täysi tajua nuorisonsa uusia näkemyksiä, mutta se on kuitenkin aikanaan suorittanut *oman* tehtävänsä ja sen elämänkokemukselle on nuorison tehtävä kunniaa. Itsenäisyysmiesten, aktivistien ja jääkärien työtä ei suurelta osalta vanhempi polvi käsittänyt eikä siihen uskonut, mutta nuorison usko voitti. Silti se polvi, joka loi Suomen vapauden, esiintyi kunnioittavasti vanhempaa polvea kohtaan, niitäkin kohtaan, jotka eivät sitä ymmärtäneet. Nykyinen nouseva polvi on saanut suuren tehtävän. *Sen on sodittava vapaussota verettömästi loppuun.* Sen on luotava kansakokonaisuus, johon ei Vapaussota kyennyt. Sen on korjattava Vapaussodan jälkeisen onnettoman politiikan aikaansaamat vauriot ja ryhdyttävä ajamaan eheytyspolitiikkaa aivan toiselta pohjalta kuin tähän asti on ajettu. N.s. keskustapolitiikka on ajanut sitä tekemällä myönnytyksiä marxilaisille. *Meidän on ajettava sitä köyhälistöluokan elinmahdollisuuksien korjaamisella.* Tätä tehtävää ja nuorison unelmaa Suur-Suomen

Isänmaallisuuden esikuva.

Pyhä kirja kertoo meille kaikille tutusta miehestä, joka asetetaan monessa suhteessa meille esikuvaksi. Mooses oli suuri Jumalan mies, jonka neuvoja me olemme tottuneet pitämään pyhinä. Hänessä oli eräs piirre, joka myös kannattaa tulla huomatuksi ja seurattavaksi esimerkiksi. Hän oli palava kansansa rakastaja, niin palava, että tuskin toista hänen vertaistaan on ihmisissä ollut.

II Moos. 32 luku kertoo miten Israelin kansa korpivaelluksensa aikana pitkästyneenä Jumalan johdatukseen teetätti itsellensä kultaisen vasikan, uuden jumalan, jota se palvoi. Kansa tanssi sen ympärillä ja vihoitti taivaan Jumalan uhraamalla epäjumalalle. Jumala päätti tuhota tämän uppiniskaisen kansan, mutta Mooses asettuu vastaan. Jumala tekee hänelle lupauksen: »*Salli* minun vihani julmistua heitä vastaan, että minä hukutan heidät ja *teen sinut suureksi kansaksi.*» Mikä houkutteleva tilaisuus! Kansa hukutetaan ja Mooseksesta tehdään uuden kansan kantaisä. Häntä mainittaisiin Aabrahamin ja toisten patriarkkain kunnialla. Mutta Mooses ei suostu, vaan rukoilee kansansa puolesta. Ja käytyään kansan luona hän palaa uudelleen Jumalan eteen rukoilemaan: »Nyt siis anna heidän rikoksensa anteeksi; mutta jos et, niin *pyyhi minut pois kirjastasi,* jonka olet kirjoittanut.»

Ei tahdo Mooseskaan enää elää, jos kansa hukutetaan. Niin palavasti hän sitä rakastaa, että tahtoo olla ijäti kirottu ellei kansa saa anteeksi. Miksi hänkään eläisi, jos hänen oma kansansa kuolee. Ja minkälainen oli sitten tämä kansa? Sellainen, joka oli heti pienenkin vastoinkäymisen sattuessa kapinoinut Moosesta vastaan. Ei se kansa olisi ansainnut tällaista rakkautta, niin paljon oli se Moosestakin vastaan rikkonut, mutta sitä ei Mooses kysynyt.

Kukaan ei väitä, etteikö Mooses olisi ollut Jumalan mies ja vielä aivan erikoinen siinä. Mutta monelle on varmaan karvas totuus se, että hän Jumalan miehenä, vieläpä Hänen edessäänkin, näyttää rakkautensa kansaan noin »sopimattomalla tavalla». Ovathan kristillisyys ja »politikoiminen» monen mielestä niin erilaisia asioita, ettei niistä sovi yhtäaikaa puhua, ei ainakaan sinimustain. Mooseksen sopi!

Sinimusta. Raamattua lukiessasi opit rakastamaan kansaasi oikein. Anna vastustajien huutaa, heidän ilonpitonsa sinun sinimusta-aatteesi voitolle pääsyn viivästymisestä on lyhyt. Onhan meidän aatteemme niin puhdas, että se kestää törkeimmätkin solvaukset. Meidän kunniaamme ei pysty arvostelemaan vastustajamme. Sen tekee sydän, joka rakastaa Suomen kansaa ja heimoa enemmän kuin omaa elämääsä, niin: enemmän kuin sieluansa.

Ryssä ilkkuu, ettei Inkeriä enää ole. Inkeri on vielä meidän sydämissämme eikä sitä sieltä millään hävitetä. Se nousee kerran sydäntemme sopukoista uuteen elämään. Silloin on Inkeri *meidän Inkerimme.* Suomen heimon tulevaisuus näyttää synkältä, mutta jos sinimusta nuoriso rakastaa sitä sydämensä nuorella hehkulla, ei sitä heimoa mikään hävitä. Tulisen rakkauden sanelema esirukous ja työ on ase, jolla me varmasti voitamme. Ellemme me voita, on suurin ilomme kuolla heimomme mukana.

Aarno Seppo.

---

luomisesta ei suuri osa vanhempaa polvea tajua eikä siltä voi vaatia, että se sen tajuaisi. Se on nim. aikoinaan tajunnut *omat* tehtävänsä ja ne suorittanut. *SM-nuoriso tekee kunniaa heidän työlleen ja seuraa omia johtotehtäviänsä lujasti uskoen tulevaisuuteensa.*

SM-nuorison suuria päämääriä ei saavuteta pöyhkeilyllä eikä huitomisella sinne tänne, vaan määrätietoisella työllä ja *velvollisuuksien tinkimättömällä täyttämisellä.* SM-nuorisolla ei ole oikeutta suhtautua ylimielisesti vanhempaan polveen, sillä se ei ole vielä tehnyt mitään sellaista, joka aiheuttaisi sitä aliarvioimaan vanhemman polven työtä. SM-nuorison on käyttäydyttävä ritarillisesti ja kunnioittavasti vanhempiaan kohtaan ja siten osoitettava, että *se on todella nuorisoa, jolle Jumala voi antaa siunauksensa ja jolta voidaan odottaa enemmän kuin yhdeltäkään polvelta ennen sitä.*

Kiuruvedellä, 6 p:nä kesäkuuta 1935.

Elias Simojoki.

Uusi hyökkääjä.

Kesäkuun 11 pv:n numerossa Uusi Suomi on käsitellyt pääkirjoituksessaan nuorison suhdetta politiikkaan. Se on tutkinut ja puntaroinut Sinimustajärjestöä ja lopuksi puoluelehtien tapaan suunnannut sitä vastaan panetteluryöpyn. Tämä on tietääksemme ensimmäinen kerta, jolloin tältä taholta hyökätään SM:n kimppuun.

Järjestömme puolesta vastattakoon: jo oli aikakin! Kokoomuksessa — samoin kuin muissakin puolueissa — nähdään, miten nuoriso hylkää puolueliput. Sille on kirkastunut Isänmaa-käsite toisenlaisena kuin puoluejohtajille. Se katsoo läpi tämän ajan tulevaisuuteen. Se näkee edessään häämöittävän lujan kansakokonaisuuden, joka ei tunne luokkarajoja. Se uskoo tuon ihanan näkynsä toteutumiseen ja tahtoo sen puolesta taistella ja uhrautua.

Kokoomuksella on »nuorten» järjestöjä. Ne viettävät orgioitaan poroporvarilliseen tapaansa. Ne ovat henkisesti näivettyneitä ja kulkevat kuolematoon kohti. Muutamia kuukausia sitten eräs tällainen »nuorten» yhdistys vietti juhlaansa. Läsnäolijan kertoman mukaan oli tilaisuuteen osallistuneiden henkilöiden keski-ikä 50—60 vuoden vaiheilla! Samoin melkein kaikkialla muualla. — Onko ihme, jos tälläkin taholla tulevaisuus näyttää synkältä? Onko ihme, jos kokoomuspuolue ryntää pää-äänenkannattajansa välityksellä SM:n kimppuun? Jo todellakin oli aika hyökätä!

Mainitussa kirjoituksessa myönnetään aluksi, kuinka kiitettävää ja hyvää on, että nuoriso omaksuu isänmaallisen ajatustavan. Todetaan, kuinka marxilaisten luokkavihan kylvö ei herättänyt millään taholla vastustusta, mutta kuinka »aivan päinvastaisia tunnusmerkkejä noudattava nuorisotyö on saattanut kysymyksen nuorison poliittisen harrastelun sopivaisuudesta meillä ajankohtaiseksi». Mutta sitten alkaa ryöppy. SM on hurmahenkinen järjestö. Johtajat, jotka ovat sen sellaiseksi tehneet, ovat edesvastuuttomasti vieneet nuorison kauneinta pyrkimystä valheellisiin sankari-ihanteisiin. He uskovat, että maailmaan mahtuu ääntä ja suuria sanoja kuinka paljon tahansa. He kasvattavat kohtalokkaasti tämän kansakunnan tulevia ohjaajia tuhoisiin seikkailuihin. Lopuksi itketään ja valitetaan, että näin on käynyt, että nuoriso on eksynyt vieraitten intohimojen lietsontaan ja esitetään ikäänkuin todisteena J. V. Snellmanin erinomaisen viisas lause: »*Intohimo on itse asiassa kaiken jalon innostuksen vihollinen*».

Niin todellakin. Intohimo ei saa aikaan mitään hyvää. Se tekee sokeaksi ja johtaa väärille teille. Tuskinpa sekään kirjoittaja, joka Uudessa Suomessa johtavassa artikkelissaan varmaan ensimmäisen kerran tuomitsi SM:n, olisi niin tehnyt, jos tuo lause olisi tullut aikaisemmin mieleen. Ehkäpä se olisi pistänyt hänen tuntoonsa ja herättänyt kysymyksen: mikä intohimo minua tähän pakottaa? Mikä käskee minua lyömään Isänmaalleen vannoutunutta nuorisoa? Kenen asialla minä nyt olen: Isänmaanko vai jonkin vieraan voiman?

Ja me uskomme, että hän olisi tuntenut, ettei Isänmaa eikä pelko sen tulevaisuudesta siihen työhön käskenyt. Varmasti hänkin olisi nähnyt edessään tämän pirstotun kansa raukan, varmasti hänkin olisi tuntenut ne viiltävät tuskat, joita Suomen heimo kärsii itäisen rajan takana. Ei hän silloin olisi marxilaisjohtajien tavoin hyökännyt ahdistamaan SM-järjestöä, vaan olisi laatinut ahdistuksessa ja tuskassa kirjoituksen, ehkä nöyrän rukouksen niille omille miehille, jotka tällä hetkellä ovat vaikuttamassa kansamme tuleviin kohtaloihin: tehkää, veljet, tehkää mitä voitte Karjalan ja Inkerin tuskiinsa nääntyvän väestön pelastamiseksi kuolemastaan!

Niin ei kuitenkaan tapahtunut. Tuli isku vasten Isänmaalleen vannoutuneen nuorison kasvoja. Puolueintohimo voitti. Se oli todellakin jalon innostuksen vihollinen. Suuren suomalaisen ajatus osoittautui taas todeksi.

Puolivuositilaajat!

Uudistakaa heti tilauksenne, ettei tapahdu keskeytystä SINIMUSTAN saapumisessa.

Matkan varrelta.

Italialainen vieras vastaanottajineen lentosatamassa.

Mikäpä olisi sen kiitollisempaa kuin näytellä meille myötämieliselle, mutta olojamme tuntemattomalle vieraalle varhaiskesän Suomea! Mutta kun eversti Susitaival sai tehtäväkseen järjestää On. Graylle neljän päivän kiertomatkan, raapaisi hän päätään. Komea Packard oli ja vielä kaksi muutakin vaunua. Samoin oli saattajia. Mutta reitti, joka tässä lyhyessä ajassa antaisi maastamme jonkinlaisen käsityksen?

»Susi» raapaisi päätään toisenkin kerran — —

Mutta lauantaina, t.k. 8:ntena starttasi karavaani Seurahuoneen edustalta jo aamuvarahissa. Matkalla Porvoon ja Kouvolan kautta Uttiin näytteli etelä parhaita puoliaan. Niittyjä ja peltoja ensimmäisessä vehreydessään, hyvinhoidettuja metsiä ja vauraita taloja, — vanha runoilijakaupunki, jossa aika seisoo kuin Keski-Euroopan Baedecker-tähdellä varustetuissa nähtävyyksissä, kumpuja ja laaksoja, — niin, vähän liikaakin tottumattomalle. Auton keikkuessa lakkaamatta ylös ja alas sekä väännelleessä milloin oikealle, milloin vasemmalle kuin vaikeimmassa taitoajossa täytyy Italian luotisuoriin ja tasaisiin autostradoihin tottuneen vieraan kesken kaiken levähtää. Neljännestunnin lepuuttelua pehmeällä nurmikolla ja jälleen eteenpäin, sillä aika on täpärällä — —

Mahtava Kymi juhlallisine siltoineen oli ensimmäinen välähdys tekniikan ja teollisuuden Suomesta. Mutta siellä me kohtasimme jo muutakin. IKL:n Kymenlaakson piirin piirijohtaja otti vastaan vieraat valtakuntansa rajalla, saattaakseen heitä sen läpi. Ja niin oli sääntö kautta koko retken, vaikka Pieksämäen piirijohdosta tehtiinkin 170 km. matkaa sateen läpi vieraitamme vastaan, mikä suorastaan liikutti heitä.

Puolen tuntia Utin lentoasemalla oli sotilaallisella täsmällisyydellä minuutilleen jaettu. Saapuessamme paikalle kierteli jo ilmassa hävittäjälaivue, esittäen korkealaatuista aerobatiaa. Konetyyppien näyttelyä ja kahden koneen maaliin ammuntaa. Tulosten tarkastelua ja toteamus, että 60 % laukauksista oli *osumia*. On. Grayn luja kädenpuristus mestariohjaajille, pikakäynti kasinolla. Sotilaallinen *presente* kaatuneiden muistolle noin neljänkymmenen ilmasankarimme valokuvarivien edessä, tunnustusta voimakkaasti ilmentävä kirjoitus vieraskirjaan, — ja jälleen autoihin, kohti Viipuria — —

»Kultaisessa Karhussa» suuri yllätys: Giovinezza *italialaisin* sanoin, italialaista soolulaulua, mainio kuoromme ja taistelulaulujamme, joihin vieraamme on silminnähtävästi ihastunut. Lyhyt käynti sinimustien ainutlaatuisessa kerhohuoneistossa, missä seinällä riippuva sinimustavala alati muistuttaa suuresta tehtävästä. Sen käännöstä italiaksi kuuntelee vieras juhlallisen vakavana ja sana sanalta terästyy hänen ilmeensä. Harmaista silmistä välähtää jotakin, joka ilmoittaa hänen nyt tavanneen täältä *saman pohjan*, jolta fascismin taistelu Italiassa kerran nousi. Ja lähtiessään tervehtii hän läsnäolevia sinimustia jo kuin vanhoja ystäviä ja *tovereita*.

Lauantai-ilta tri Sepän huvilakodissa muodostui varmasti muistorikkaaksi niin italialaisille vieraille

Mustassa Karhussa Helsingissä. Pöydän ympärillä oikealla Balilla-poikia.

kuin paikalle saapuneille Alj:lle ja muille IKL:n jäsenille. Keskelle illallisia iskee tieto Sinimustan takavarikosta, joka otetaan vastaan iloisin mielin. Reipasta yhteislaulua, josta vieraamme eivät näytä saavan kylläkseen. Keskiyön aikaan lyhyelle levolle hotelliin. Matkalla On. Gray: En todellakaan olisi osannut aavistaa, että tri Sepällä on *näin* ihana koti ja miellyttävä perhe!

Klo viideltä sunnuntai-aamuna Ahvolan taistelukentälle ja sankaripatsaalle. Perille saavuttua selostaa ev. Susitaival tilannetta ja kertoo muistojaan, joista kertomus koulupoikien urhoudesta tekee syvän vaikutuksen. Lyhyt juhlahetki patsaalla ja edelleen Imatralle. Tainionkoskella lohenongintaa kolmella veneellä. On. Graylle ja allekirjoittaneelle näytellään toisista veneistä saalista ja valitellaan epäonneamme. Olemme hyvin surullisen näköisiä ja valittelemme myös. Lohemme on *piilossa* sadetakin alla, kunnes vasta kahvilla kalastajamassa yhtäkkiä puhdistamme kunniamme. On. Gray katselee köyhän perheen kirjastoa ja hämmästyy. Tunnustuksen sanoin ottaa hän vastaan selityksen kansansivistyksemme syvistä juurista.

»Itseansaittu» lohiaamiainen Valtionhotellissa ja sitten sankaripatsaalle, rintamamiesten tervehdys ja ohimarssi. Ja sen jälkeen juhlakentälle. Innostuneina toteavat vieraamme: *työläisiä!* Sadekuurot kastelevat puhujat ja yleisön, mutta eivät jaksa särkeä juhlatunnelmaa, joka kohoaa huippuunsa On. Grayn kaatosateessa pidetyn voimakkaan ja lämminhenkisen puheen aikana. Mutta *miten* hän olisikaan puhunut ilman jarruttavaa ja inspiratiota tuhoavaa tulkintaa! Eläköön-huudot Italialle kiirivät yli kentän kuin äkillinen pyörremyrsky. Kaukainen vieras on fascismin selkeällä kielellä tähdännyt suomalaista tehdastyöläistä suoraan sydämeen!

Sadekuurojen lävitse harmaan taivaan alla Punkaharjulle. Vain heikosti antaa luonto aavistaa ainutlaatuisen kauneutensa. Eräässä kylässä pieni yllätys: kansallispukuisia neitosia tarjoaa lauluntervehdyksen. Eräässä toisessa he heittävät kukkia autoon ja kutsuvat virvokkeille. Mutta aikaa ei ole pysähtymiseen. Kiittäen kiidämme n. 80 km. vauhdilla edelleen. Kymmenen minuutin kuluttua outo toteamus: *meitä ajaa hurjasti takaa pieni Fordi!* Pysähdys. Äskeiset neitoset, joilta unohtui pyytää On. Grayn *nimikirjoitus!* Toivomus täytetään mielihyvin ja uusi toteamus: teidän tyttöjenne päitä ei palele!

Mutta ilta saapuu ja *meitä* paleltaa, sillä olemmehan läpimärkiä Imatran kasteesta. On. Grayn huokaus: olisipa nyt takkavalkea! Puolen tuntia myöhemmin se on todellisuus valtiohotellin seurusteluhuoneessa. Räiskyvän tulen ääressä maistuu kuuma tee jokaiselle. Keskustelu pyrähtelee vilkkaasti sinne tänne, kääntyy politiikkaan ja sana putoaa: *Abessiinia!* On. Gray on käynyt tavattoman vakavaksi ja tuijottaa vaieten liekkeihin. Suuret kohtalonkysymykset askartelevat hänen mielessään ja sodan haamu on astunut kaikkien eteen. Hän ei usko pikaiseen ratkaisuun, mutta: »meidän kansamme kasvaa puolella miljoonalla vuodessa — —!»

Aamulla säteilee aurinko pilvettömältä taivaalta ja Punkaharjun satumainen kauneus tenhoaa jokaisen. Tunnin ajo autolla ja sitten Olavinlinna! Ensimmäistä kertaa lienee italialainen kenraali jalallaan astunut sen valleille. Kielitaitoinen oppaamme kuvailee linnan syntyä ja vaiheita, todeten että historiallinen tutkimus nyttemmin on osoittanut ryssien olleen *oikeassa* väittäessään saaren kuuluneen heidän puolelleen. *Kenraali* Gray nauraa makeasti ja sutkauttaa sattuvan sanan — teoriasta ja käytännöstä.

Savonlinnan kasinon edessä hän pysähtyy. »Mistä te otatte nuo kaikki Italian liput pitkin koko matkan?» Vastaan auguurimaisella hymyllä: »Onorévole, meillä *on* niitä joka paikassa!»

Laivalla Lappeenrantaa kohti. Rannassa sinimustia ja kansallispukuisia neitosia. Väkijoukko, joka yhtyy lauluun. Saimaa ottaa meidät syliinsä. Lepoa, kahvinjuontia ja *työtä*. Ylimalkaan: On. Gray työskentelee joka vapaahetken, tehden muistiinpanoja ja kirjoittaen raporttia. Illalla saavumme »Suden» kalastusmajalle Kutveleeseen, jossa yövytään olkipatjoilla ja aamulla koetaan verkkoja.

Allekirjoittaneen johtama venekunta seuraili vierestä On. Grayn ja »Suden» verkonnostoa. Kun

Utissa, matkalla Viipuriin.

päästiin numero kakkoseen, joka *sekin* oli tyhjä, lausui lentäjämajuri Tronchi filosoofisesti: »Olen jo nähnyt monta järveä, mutta tämä on ensimmäinen, jossa ei ole ainoatakaan kalaa!» Minkä päälle me mielenosoituksellisesti soudimme kotiin. Kalastajain veneen kahden tunnin kuluttua jälleen lähestyessä rantaa menimme kolmen miehen voimalla ja *paareja* kantaen vastaan. Ja katso, kun allekirjoittanut oli hetken saanut sopivalla tavalla »ihailla» valtavaa saalista, seitsemää särkeä ja alaikäistä, viatonta ahventa, tuoksui se vahvasti ja vastaansanomattomasti — *väkiviinalle!*

Eivätkä siinä On. Grayn ja »Suden» selittelyt sitten enää mitään auttaneet — —

Iltapäivällä moottoriristeilijällä Lappeenrantaan. Siellä ensimmäinen pettymys. Siltaa lähestyessämme oli se tyhjä, vaikka huhu oli kertonut jotakin *sinimustista.* On. Gray: »Sellaista sattuu parhaimmissa perheissä!» Allekirjoittanut näyttää kelloaan: »Anteeksi, meidän piti saapua vasta klo 18 *ja nyt on vain 17,57!*» Me siis odotamme, ja kun kello on *tasan 18,00,* marssii rantaan sinimustajoukkue kantaen Italian ja Suomen lippua. »Tuo on tosiaan täsmällisyyttä!»

Kevyen päivällisen jälkeen autoilla pitkin Saimaan kanavaa, jonka valtavat uudet sulut puristavat esille kunnioituksen huudahduksen. Ja juuri kuin kutsuttuna on laivakin läpimenossa. Kahdenkymmenen metrin pintaero tasaantui kahdeksassa minuutissa.

Konnunsuon vankisiirtola mahtavine rakennuksineen ja miltei pontinilaisine suonkuivauksineen. Mutta vankilan ilma painostaa vierastamme, joka sanoo tätä käyntiä oudoimmaksi elämyksekseen Suomessa.

Keskiyön tullen saavumme jälleen Viipuriin, jonka asemalla piirijohto, kuoro ja monet ikl:läiset heittävät jäähyväiset jo rakkaaksi käyneelle vieraalle. Mustapaitojen marssi kajahtaa mahtavana ja hän paljastaa päänsä: »Eläköön Suomi!» Jyristen vastaa eläköönhuuto yöhön häipyvältä asemasillalta —

Matkamme on päättynyt, mutta nuo neljä päivää ovat olleet kaikille ikimuistoisia. Niiden vieriessä kasvoi siteitä, jotka tulevat kestämään miehen ijän ja joiden merkitystä me emme vielä aavista. Me katselimme menneisyyteen, joka herätti ystävissämme tinkimätöntä kunnioitusta, nykyisyyteen, joka todisti, että kansamme pienuudestaan huolimatta loistavasti täyttää paikkansa kansakuntien joukossa, ja tulevaisuuteen, joka meitä tervehti *sinimustien* reippaissa riveissä ja lannistumattomassa taistelumielessä. Ja me kaikki ymmärsimme, että *tulevaisuus on meidän!*

Arne Somersalo.

Sinimusta takavarikoitu.

Tk:n 11 pnä tuli toimitukseemme kolme poliisia toimittamaan oikeusministeriön määräyksestä Sinimustan toukokuun 31 pnä ilmestyneen numeron takavarikon. He saivat lehden kyseellistä numeroa kaikkiaan 56 kpl. Samanaikaisesti toimitettiin takavarikointi myös Porvoossa Uusimaan Kirjapainossa, missä Sinimusta painetaan. Lehteä oli siellä jälellä n. 40 kappaletta.

Mikäli olemme kuulleet ja toisista lehdistä nähneet, on mainitussa numerossa olleessa kirjoituksessa »Luo lippujen» esiintynyt lausumia, jotka oikeusministeriön tulkinnan mukaan »ovat omiansa sekä ilmeisesti tarkoitetut halventamaan voimassa olevaa valtio- ja yhteiskuntajärjestystä, kuin myös omiansa vahingoittamaan Suomen suhteita ulkovaltoihin».

TAKAVARIKKO VAHVISTETTU.

Takavarikkojuttu oli tk. 17. pnä käsiteltävänä Porvoon raastuvanoikeudessa. Oikeuden puheenjohtajana toimi pormestari *Lindholm* ja vastaajan asiamiehenä varatuomari Heikki *Borenius.*

Paitsi takavarikon toimeenpanemisesta eri paikkakunnilla syntyneitä asiakirjoja esitti syyttäjä oikeusministeriön kirjelmän ja oman kirjelmänsä, joissa, varsinkin viimeksimainitussa, lueteltiin ne kirjoituksien kohdat, joita pidettiin rikollisina.

Pastori Elias *Simojoen* kirjoituksen »Luo lippujen» lisäksi oli oikeusministeriö katsonut rikolliseksi myös opettaja A. V. *Perälän* kirjoittaman runon »Jo herätkää!» Raastuvanoikeus luonnollisesti vahvisti takavarikon. Vastaajan asiamies ilmoitti tyytymättömyyttä päätökseen.

Oikeusministeriön määräyksen mukaan tullaan syyttämään molempien rikollisiksi katsottujen kirjoitusten laatijoita sekä lehtemme vastaavaa toimittajaa. Juttu tulee esille Porvoon raastuvanoikeudessa todennäköisesti heinäkuun alkupuolella.

Vastustajiemme huuto

Ei vielä koskaan SM-järjestö ole saanut puolueiden taholta osakseen niin suurta vastustusta kuin näinä viime aikoina. Ei vielä koskaan sen kimppuun ole hyökätty niin kiivaasti kuin nyt. Ei ole aikaisemmin sen johtajia halvennettu niin törkeästi kuin viime päivinä eikä sitä vastaan tuhrittu palstamillimetrejä niin suuressa määrässä kuin viime viikkoina.

Me sinimustat iloitsemme tuosta kaikesta. Me tiedämme, että SM-järjestö on kulkenut nopeasti eteenpäin. Se on päässyt liian pitkälle, sen voitot ovat liian suuria niiden henkilöiden mielestä, jotka elävät kurjassa entisyydessä. Me sinimustat näemme, kuinka hirvittävä pelko on vallannut nuo henkilöt. Me näemme heidän kiihkonsa johtuvan sinimustien voittoisasta taistelusta. Järjestömme on kasvanut. Se on saanut puolelleen Suomen nuorison valtaosan. Paljon marxilaisnuorisoa on kääntynyt tieltään ja palannut Isänmaan sinivalkoisten lippujen juurelle. Paljon maalaisliittolaisessa hengessä kasvaneita nuoria on luopunut tieltään, puhumattakaan edistyksestä, joka ei koskaan ole saanut nuorison luottamusta.

SM:n pyrkimys on siksi ylevä, etteivät siihen kuuluvat ole voineet liittyä puolueisiin. Sinimustat ovat nähneet, että uuden hengen täytyy voittaa puolelleen tämä kansa. Sen hengen täytyy kyetä lyömään alas orjamieli. Tilalle on tuleva väkevä usko ja uhrautuvaisuus koko Suomen heimon puolesta. Vasta silloin tämän kansan tulevaisuus on turvattu.

Kun päämäärät ovat tällaiset, onko silloin ihme, jos kurjassa entisyydessä elävien viha nousee? Onko ihme, jos tällaiseen päämäärään pyrkivän nuoren armeijan voitokas marssi nostattaa katkeruutta? Me ymmärrämme teitä, puolueiden lumoissa kasvaneet! Me ymmärrämme vihanne ja kiivautenne SM:n tuhoamiseksi. Tämä järjestö ei voi teille ikinä kasvattaa uusia taistelijoita. Sen kautta eivät rivinne koskaan vahvistu. Te olette sen jo nähneet. Te olette tunteneet aivan kuin poltetta jalkojenne alla. *Liian* nopeata on ollut SM:n marssi. *Liian* nopeasti ovat rivinne alkaneet harventua. Entiset joukkonne kaatuvat tieltä. Uusia ei tule tilalle. Kyllä silloin on todellakin syytä rynnätä sitä rintamaa vastaan, joka tämän on aiheuttanut.

Olemme tottuneet vastustukseen. Olemme tottuneet siihen, että vain ankaran ja uhrautuvan työn kautta rivimme marssivat eteenpäin. Ei muuten. Helposti saavutetut voitot menetetään yhtä helposti. Ja te, vastustajamme, tiedätte tämän. Mutta ketä teidän siitä on kiitettävä? Vain omaa itseänne. Ei ketään muuta. Te olette pitäneet huolta siitä, että SM:n voitot ovat tulleet taistelun kautta. Te, juuri te olette kasvattaneet omalla työllänne SM:stä horjumattoman armeijan. Jos järjestömme olisi noussut ylistyksen ja kiitoksen keskellä, olisi se heikko ja voimaton. Te olette siihen luoneet taisteluhengen, joka ei voi koskaan sammua. Sen elähdyttämänä SM-nuoriso muodostaa sellaisen voiman, jonka asettaminen tänä päivänä on jo mahdotonta.

Olemme tottuneet näkemään puoluelehtien palstoilla yleensä vaikka mitä. Ne ovat olleet kaikkiruokaisia, niille ovat kelvanneet mitä siivottomimmat ja valheellisimmat kirjoitukset, kirjoitukset sellaiset, etteivät niiden laatijatkaan ole sanojaan uskoneet. Mutta nyt on siinäkin suhteessa varmaan saavutettu huippu. Olemme saaneet nähdä kirjoituksen, jossa järjestömme johtajan kimppuun hyökätään. Muuan tunnettu pakinoitsija käyttää sanontaa, mitä tuskin voivat hyväksyä hänen omat hengenheimolaisensakaan, joiden moraalin ei kukaan väittäne olevan liian korkealla. Tuo pakinoitsija sanoo, että olisi syytä asettaa SM:n johtaja lääkärintarkastuksen alaiseksi. Kuulkaa, tällaista kieltä! — Päällikkömme sanat ovat varmaan olleet liian voimakkaita. Ne ovat lyöneet liian kovasti. Ne ovat tehneet tuon kurjan pakinoitsijan niin levottomaksi, että hän on menettänyt kokonaan malttinsa. — Luuleekohan tuollaisten sanojen käyttäjä parantaneen asemaansa? Luuleekohan hän, että SM-nuoriso tyynenä ottaa vastaan mitä törkeimmät herjaukset? Jos hän niin luulee, emme voi muuta kuin valittaa. SM-nuoriso tuntee johtajaansa niin suurta kunnioitusta, ettei se voi rajattomiin menevää siivottomuutta sallia. Se tulee panemaan vastalauseensa, ei selitystä pyytäen eikä oikaisua vaatien, vaan toimien entistä palavammin uuden huomenen puolesta. Se tulee entistä määrätietoisemmin pyrkimään eteenpäin. Se tulee taistelussa päämääränsä puolesta näyttämään, kenen hermot ovat lujemmat, törkeyksien kirjoittajanko vai SM:n

AIKAMME ILMIÖITÄ

Siinä sitä nyt ollaan!

Syksyllä kun eduskunta kokoontuu, on meillä n.s. lainsäätäjillä yhtä ja toista puhumista tasavallan oikeusministerin kanssa. Voimme vakuuttaa, että se ei tule olemaan namusten syöttämistä.

Maassa näet jo kysellään, jotta *torkkuvatko konsulit?*

Kokonaisen vuoden on tässä näet ahkeroitu sellaisten varusteitten rustaamisessa herra oikeusministerille, joita hän on kaivannut Pyhän Yrjänän retkeen valtiolle ja yhteiskunnalle vahingollisia kiihoittajia vastaan. Lainsäätäjän tarkoituksen mukaisesti tietenkin. Hänelle annettiin ensin se kuulu kiihoituslaki. Ja sitten annettiin se puserolaki. Ja kun hän syksyllä vielä valitteli, etteivät herrat lukijat painovapaustoimistossa joutaneet kaikkia gaseetoita tyydyttävällä tarkkuudella & nopeudella tutkistelemaan, painoimme me allekirjoittanut yhdessä rehtori Vaaraman ja Sasu punasen kanssa hänen kätöseensä pitkän pennin, jotteivät vaskistit tästä puolen enää pääsisi pihahtamaankaan.

Sillä sellainen oli näet lainsäätäjän tarkoitus.

Aikaa ja välineitä on oikeusministeriöllä ollut opetella nopeutta, notkeutta rikollisten jahdissa.

Mutta mitä nyt sallitaan maassa tapahtua?

Vielä vuosi sitten iski lain & oikeuden nyrkki aina ihan oikeaan aikaan. Vielä painomärät Ajan Suunnan rikolliset numerot vaelsivat ohi tilaajien ja irtonumeron ostajien pitkien nokkien fiskaalin mahtavan selän taakse ja painatuskieltoja luettiin allekirjoittaneelle kesken saman päivän numeron taiton. Ja syksyllä totesi tyytyväisen näköinen sisäministeri, että oikeuden vaaka oli ihailtavassa kunnossa: syytteitä näet oli tullut ihan tasapuolisesti niin oikealle kuin vasemmalle, juu —

Eikä ollut siinä kellään nokan koputtamista.

Näin oli ennen, vanhaan hyvään aikaan, mutta nyt on niistä vain muisto jälellä. Murheella olemme näet todenneet, että *kohta kokonaiseen vuoteen ei ole saatu syytteeseen tai takavarikoitu ainoatakaan iikooällän lehteä,* mutta kylläkin pantu esim. iversenit hikoilemaan verta. Kutsumme koko »tuen ja turvan» todistajaksi siitä, että tämä ei ole ollut lainsäätäjän tarkoitus. Ymmärrämme sen kansalaisen ajatukset, joka meille kiihtyneenä soitti ja kyseli, onko siis nuo eduskunnan palkkaamat uudetkin lukijat oikeusministeriön painovapaustoimistossa pantu ehkä tarkkailemaan vallan vaarattomia, yhteiskuntajärjestystämme voimallisesti suojelevia, kansanvaltaa turvaavia *laillisuuslehtiä?*

T.k. 7 p:nä meille toisenkin kerran soitettiin. Langan päässä oli muuan ulkoasiainvaliokunnan jäsen. Hän paljasti meille, että täällä harjoitetaan selkäpiitä karmivaa ja hiuksetkin pystyyn nostattavaa veristä yllytystä, niin, suorastaan sotakiihoitusta, ja että sitä tekee Suomen kirkon pappi ja eduskunnan jäsen. Hän kertoi meille, että täältä jo ensi syksynä tuhat hurjinta hakkapeliittaa on yrittämässä kohti Uraalia!

Totesimme yhdessä, että rikos oli tapahtunut *jo viikkoa aikaisemmin,* ilman että kiihoituslehteä on pantu takavarikkoon ja pappia sellaiseen mäkeen, missä ei räjäyttäminenkään auta. Kokonaista seitsemän päivää oli tuota pöyristyttävää kirjoitusta, joka on koululasten yllytystä rikollisille retkille, saatu maassa vapaasti levittää.

Soittajan ääni kuulosti, kuten ymmärrettävissä oli, sekä järkytetyltä että hätääntyneeltä. Ehdotimme puolestamme eduskunnan koollekutsua, mutta kun Mussolinin tarkastajan maahan saapumisen johdosta itsellämme ei ollut siihen aikaa, jätimme sen Sa—, soittajan huoleksi.

---

johtajan. Sitten kun taistelu on päättynyt, sitten keskusteltakoon uudestaan tuosta asiasta. Sitten ratkaistakoon, kuka on lääkärin tarkastuksen tarpeessa kuka ei.

Tänä päivänä SM-nuoriso tuntee entistä selvemmin velvollisuutensa. Se suuntaa aatteensa väkevyydellä armottoman iskunsa sitä rintamaa vastaan, joka poliittisessa taistelussa on turvautunut sellaisiin keinoihin, joita ei kukaan tavallinen ihminen voi hyväksyä. Se tulee levittämään sanomaansa entistä tulisemmin tämän kansan keskuuteen siinä varmassa uskossa, että kerran on koittava se suuri hetki, jolloin Suomen kansa on yhdistynyt, jolloin puoluemuurit on lyöty maan tasalle ja tässä maassa asuu voimakas kansakunta. Ennen ei SM:n työ lakkaa!

Honkasen

Kauno silkkisukat ja
Charmeuse alusvaatteet
ovat purkautumattomat, kauniit ja kestävät.

TRIKOOTEHDAS

Honkasen Trikootehdas.

Häntä ei nähtävästi ole toteltu, mutta sensijaan saattoi Sasu punanen kaksi päivää myöhemmin tiedoittaa, että pappi Eljas Simojoen verinen tervehdyskirjoitus »Sinimusta»-lehdessä vihdoinkin oli määrätty takavarikoitavaksi, *»mikä takavarikoiminen pantiin täytäntöön vasta eilen — sen jälkeen kun kaksi pääkaupungin lehteä olivat lausuneet ajatuksiaan — —»*

Ja tässä me olemmekin asian ytimessä.

Tietääkö hra oikeusministeri, mitä maassa on tämän kuun ensimmäisellä viikolla tapahtunut? Näinkö toteutetaan lainsäätäjän tarkoitus?

Jo toukokuun viimeisenä tuli painosta lehti, jossa »esiintyy lausumia, jotka ovat omiansa sekä ilmeisesti myös tarkoitetut halventamaan voimassa olevaa valtio- ja yhteiskuntajärjestystä, kuin myös vahingoittamaan Suomen suhteita ulkovaltoihin.»

Kiihoituslaista ja painovapaustoimiston herroista lukijoista vähääkään piittaamatta levitetään sitä maahan tuhansin kappalein, jotka nyt kiertävät kädestä käteen, kunnes siitä ei enää ole edes Mäntänkään paperiksi. Ainakin satatuhatta kansalaista saa täten vereensä lähtemättömän myrkyn ja juuri — *lehtien parhaana tilauskautena!*

Sitten, niin sitten se pannaan — takavarikkoon.

Jaa, tietääkö oikeusministeriö, että se näin on toimittanut ylen vaaralliselle vaskistilehdelle vain ilmaisen ja jättiläismäisen — *reklaamin?*

Täällä on justiinsa vietetty mainosviikkoa. Eikö oikeusministeriössä lueta *sanomalehtiä?* Niissähän, näet, on tällä viikolla kymmenennenkin kerran selvitelty mainostuksen sielutieteelliset perusteet. Ja ellei niissä ole paljasta pötyä lasketeltu, tulevat tämän rikollisen *Sinimustan tilaajat nyt vasta oikein muistamaan, että puolivuositilaus on uudistettava.*

Ja — mikä on vielä pahempaa — *erinäiset vain irtonumeron ostoon tyytyneet kansalaiset ovat tulleet nyt toteamaan, että tilaamalla saa lehden silloinkin, kun irtonumerot määrätyistä syistä voivat olla — slut, loppu!*

Olemmepa kuulleet jo sellaistakin, että eräät kaukaa viisaat toimitukset tapahtumista oppia ottaen ovat tilaajiensa n.s. oikeuksia turvatakseen petranneet levitysnopeuttaan suorastaan ilmiömäiseksi.

Oikeusministeriön tarvitessa kokonaista kahdeksan päivää yksinkertaisen takavarikon suorittamiseen!

Kylmät tuulet tulevat puhaltamaan syksyllä eduskunnassa. Hallituksen »tuen ja turvan» vaatiessa n.s. kiihoituslakia kumottavaksi, jossa hommassa on ensimmäisenä heilunut sama Sasu, joka nyt päivittelee, että vasta hänen huudostaan fiskaalit saatiin tässä pöyristyttävässä lainrikkomuksessa liikkeelle, — niin, hallituksen tuen j.n.e. vaarantaessa täten koko kansanvallan säilymisen, tulemme me tuota lakia voimallisesti puolustamaan. Maan parhaimpana kokemusperäisenä asiantuntijana me sanomme, että se on hyvä laki. Mutta mitä me sanomme herra oikeusministeristä ja hänen painovapaustoimistostaan, no jaa, se sitten luetaan parhaiten — *eduskuntareferaattina!*

Antti Suomenpoika.

Nuorison taistelu.

Kun näkee sen innostuksen, millä nykyisen nuorisomme parhaimmisto on ottanut ajaakseen Isänmaamme tulevaisuuden turvaamista, joutuu väkisinkin toteamaan, että tätä innostusta ei ole mikään keinotekoinen puoluehenki tai hurahtanut villitys saanut aikaan, vaan siinä on takana todellinen nuoruudeninto. Ei koskaan muistini aikana ole vastaavaa innostusta esiintynyt. Silloin kuin itse olimme nuoria, olimme vieraan vallan alla ja kaikkinainen kansallinen toiminta keskittyi koulunuorisonkin keskuudessa olosuhteiden pakosta vaan hiljaiseen valistustoimintaan toverikunnissa. Täällä Tampereella Yhteiskoulun isänmaallinen rehtorimme Kaarlo Tiililä lietsoi meihin koulupoikiin isänmaallista ja kansallista henkeä, mutta niin toivottoman suurelta näytti silloisen sortajamme mahti, että tuskin kenenkään senaikuisen koulupojan mieleen pälkähtikään kuvitelma Suomen itsenäisyydestä ja vapaussota varmasti tuli meille useille täydellisenä yllätyksenä. Mutta se isänmaallinen henki, joka aina on elähdyttänyt kansaamme, kykeni kukistamaan sekä maamme veriviholliset että kotoisetkin hävittävät voimat. Saimme pitkän rauhan ajan, jona aikana olisi kuvitellut kansamme löytävän sisäisen itsensä ja kasvattavan nuorisonsa kokonaisuudessaan isänmaallisille linjoille. Kun kuitenkin näyttäytyi, ettei tällaista toimintaa, nuorison kokonaistumisen luomista, miltään taholta edes vakavasti ajettukaan ja kun nuorisomme samalla huomasi, miten Suomen heimoa pala palalta hävitettiin sekä sisältä että ulkoapäin, syntyi vastaliikkeenä sinimusta-aate. Se ei ole käsittääkseni mitään muuta kuin terveen nuorison reaktio kaikkea nurinkurista hävittävää ja kansan elinhermoja syövää eripuraisuutta vastaan.

Kun tällä hetkellä isänmaallistenkin henkilöiden taholta koetetaan sinimustien toimintaa saattaa epäilyksen alaiseksi, voin mitä puhtaimmin omintunnoin antaa sinimustille tunnustuksen: Teissä, sinimustat, näen kansamme tulevaisuuden voiman. Te olette tekevä sen, mikä meistä vanhemmista monasti ehkä tuntuu voittamattoman vaikealta. Te olette yhdistävä tämän kansan, te olette luova sen kansakokonaisuuden, joka tällaiselle pienelle kansalle kuin meidän, on välttämätön elämisen ehto.

Rauno Aulamo.

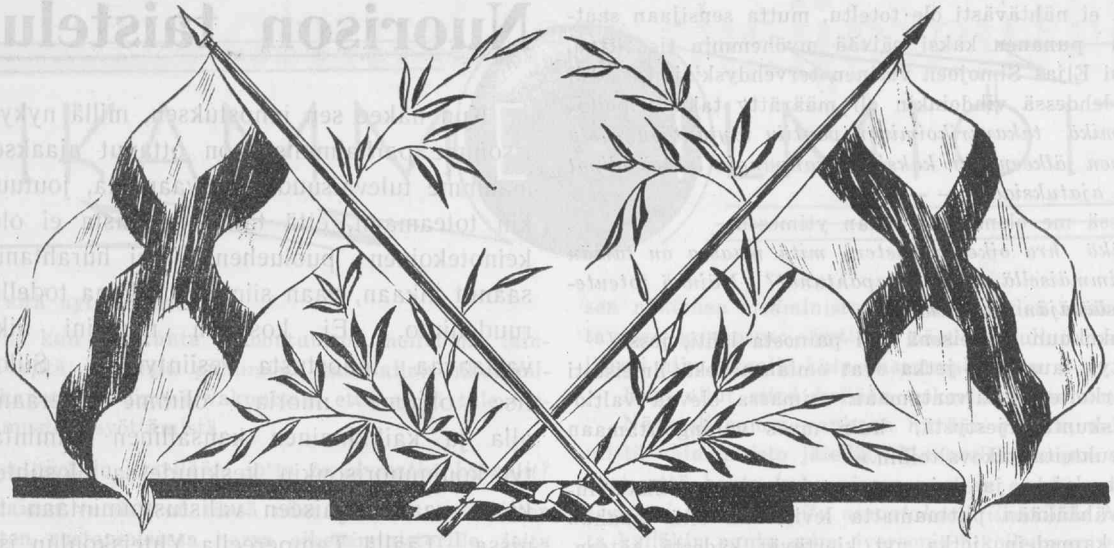

SUOMEN LIPULLE.

Hetkellä, jolloin juhannustulet syttyvät kaikkialla, jolloin kirkonkellojen äänet kiirivät yli maan, tuhannet siniristiliput nousevat tämän kansan keskelle, joka talven kahleista vapautuneena riemuiten tervehtii valkeuden voittoa . . .

Siniristilippu! Sinä olet meille pyhä viiri. Sinä olet kaiken sen vertauskuva, mikä meille on suurta ja kallista. Sinuun on kätketty menneitten polvien työn, taistelun ja kärsimyksen mitta. Sinussa asuu isien henki, korvenraatajain ja sankarien henki. Sinä kerrot vuosisatoja taaksepäin tämän kansan menneisyydestä. Sinä julistat meille tämän ajan töitä. Sinä viittaat kauas tulevaisuuteen, johon meillä on suuri usko.

Tänä juhannuksena Sinun edessäsi seisoo yhä taajeneva joukko SM-nuorisoa. Se on kyllin kauan saanut katsella, kuinka suuret joukot ovat Sinut hyljänneet ja seuranneet toisia lippuja, valheen ja petturuuden merkkejä. Siksi SM-nuoriso on marssinut rivinsä tiiviiksi Sinun ympärillesi. Sinä olet sille joukolle pyhä viiri. Sinä täytät hulmullasi ja hiljaisella puheellasi sen koko mielen. Tuhannet nuoret kädet nousevat tervehtimään Sinua. Tuhannet nuoret sydämet leimahtavat siihen liekkiin, joka sammumatta palaa tämän kansan sielun syvyydessä.

Uusi nuoriso valvoo Sinun edessäsi! o

Suomen viiri! Me katsomme Sinun ristiäsi ja tiedämme, mitä se merkitsee:

Tämä kansa on ristin kansaa. Mittaamattomat ovat sen kärsimykset, uhrit ja vaivat. Lukemattomat ovat isien hikipisarat ja äitien kyyneleet. Ei kukaan tiedä vuodatetun sankariveren määrää.

Miksi mekin tunnemme Sinun ristisi omaksemme?

Siksi, että SM-aate on noussut siitä maaperästä, jolla isät ovat ristiään kantaneet. SM-nuoriso on noussut Suomen kansan sielusta, sen tuskantäytteisestä, vakavasta ja tummasta sielusta.

Tämä SM-nuoriso on vainottua joukkoa. Ylene Sinä, siniristilippu, sen keskelle ja ota ristiisi entisten lisäksi sinimustienkin taisteluiden mitta. Julista Sinä tälle kansalle sitä, mihin me olemme heikkoja. Julista Sinä sitä, julista omaa kunniaasi ja loukkaamatonta oikeutta, sillä Sinuun ei kukaan uskalla koskea. Vala Sinä toivon väristäsi toivoa niiden sydämiin, jotka ovat Sinulle uskollisia, joille Sinä olet kalliimpi kuin he itse itselleen. Puhu Sinä, kun meidän on pakko olla hiljaa. Herätä Sinä Suomen nuoriso kokonaan.

Ja te SM-toverit! Tänä juhannuksena, Suomen lipun juhlana, teille taasen kuuluu käsky:

»Luo lippujen!»

Totelkaa sitä käskyä! Antakaa isien hengen, joka asuu lipussanne, täyttää koko mielenne. Olkoon teidän tunnuksenne tämä:

»Olemme kuin isät ovat
ennen olleet: KIVIKOVAT!»

Kivikovat sen maailman edessä, joka on teitä vastaan!

Ja Sinä Suomen viiri! Johda meitä! Valloita meidät hulmullasi. Ole meille innostaja, ole eespäin viejä. Jokainen sinimusta kunnioittaa Sinua ja vartioi Sinua juhlapäivänäsi ja aina.

Ja silloin tälle kansalle koittaa loputon juhannus ja valkeuden aika.

Erkki Ervamaa.

LIPPUVALA.

Aseveljet, alla siniristin
pyhä lippuvala vannokaa!
Milloinkaan ei idän myrkkypistin
yli rajan ulottua saa!

Kautta kunniamme vannokaamme,
kautta kaiken, mikä suurta on:
Sankaruuden lunastama maamme
iäti on kukistumaton!

Sinimustat veljet, vaino, pilkka
ei saa sisintämme turruttaa!
Seisokaamme niinkuin seisoi Ilkka,
kaihtamatta Kainin tapparaa!

Vannokaamme: Paulat arkipyyteen
sydäntämme sitoa ei voi!
Meill' on usko hengen väkevyyteen:
kerran uuden päivän virsi soi!

Vannokaamme: Raunioiden alta
uuden ylennämme Isänmaan;
kerran väistyvä on valheen valta
tieltä uuden ajan ruhtinaan!

HEIKKI ASUNTA.

Jussi Ranta: Milloin hän palaa?

On hämärä juhannusyö.

Kapea kylätie mutkittelee vehreässä metsässä. Se nousee ylös mäkien kumpareita, heittäytyy niiden laelta alas ja aloittaa hetkeksi suoranjuohean juoksunsa yli matalan maan uutta kumpua kohti. Kokkotulet leimuavat iloisina järvien rannoilla, luovat ylleen ohuen verhon, joka hitaasti siirtyy kauemmaksi ilman väreilyssä. Sieltä täältä kantautuu korviin juhannustulien ääreltä ääniä. Tuolla saaren takana soutaa vene, tuolla häviää toinen juuri niemen taakse. Airojen loiske ja hankainten surunvoittoinen valitus kuuluu kauas suviyössä. Ruohikon rinnassa kala lyö pintaan saaden tyynen veden hetkeksi liikkeeseen. Ruohot kihisevät toisiaan vasten, mutta kohta sekin taas hiljenee. Kuuluu vain iloisten ihmisten ääniä, heikkenevää hankainten valitusta ja airojen etenevää loiskahtelua.

Rannan läheisyydessä metsäpolun varrella on korkea kivi. Sen päältä näkyy tumma varjo. Ankara katse on suunnattu yli rantametsikön kokkotulien juurelle. Äkkiä varjo jännittäytyy, hyppää kiveltä alas ja alkaa kiireisin askelin laskeutua hämärään lehtoon painuvaa tietä.

Kiro-Antiksi häntä on sanottu. Sillä nimellä tunnettiin tuo mies kotipitäjässään lähes viisi vuotta sitten, jolloin hän siellä joi ja mellasti, piti välillä kiihkeitä puheita, yllytti ja kiivaili sen aatteen puolesta, joka kirouksen tavoin painaa monia kansoja. Hänelle kävi niinkuin lukemattomille muillekin: vankilan muurit nielivät katkeran miehen useiksi vuosiksi. Nyt juhannusyönä hän on palaamassa kotikonnulleen. Mielessä välähtelevät viimeiset ajat ennen vankilaan joutumistaan. Hän muistaa veljensä kädenpuristuksen eroamishetkellä ja tämän raudanlujat sanat: »Palaa miehenä takaisin! Älä nöyrry äläkä ruikuta, vaan kestä. Kyllä me täällä työtäsi jatkamme.»

Niitä sanoja hän ei ole unohtanut. Hän ei ole nöyrtynyt eikä ruikuttanut. Ei hän ole entisestään muuttunut. Karskina ja kovana Kiro-Antti palaa asuinseudulleen. Entinen viha kalvaa sydäntä, entinen katkeruus on säilynyt ja entistä enemmän hän kiroaa tätä yhteiskuntaa, joka työläisiä heittää vankilaan. — Niin. Työläisiä juuri. Hän itse on tosin »olosuhteiden pakosta» joutunut aina olemaan ilman työtä. Kalle-veli on hoitanut kotimökin. Liian pieni se olisi ollut kahdelle. Ja hyvä mieshän se Kalle olikin. Kiivas ja kova. Ei hänkään herroja pokkuroinut, vaan eli siinä suhteessa veljensä esimerkin mukaan.

Noin risteilevät Kiro-Antin ajatukset kulkiessaan juhannusyönä Kiviharjua kohti. Hän palaa takaisin, palaa näyttämään, että ei ole toiseksi muuttunut, ei nöyrtynyt eikä katunut, vaan entistä reilummaksi vaan tullut. Nyt minä vasta annankin mikä porvareille kuuluu!

Mutta yksi asia on Antille epäselvä. Miksi ei Kalle hänelle parina viimeisenä kuukautena kirjoittanut. Hänen viimeinen kirjeensä oli ollut vähän omituinen. Puhua nyt sellaista! Hyi! Mikähän sitä Kallea oikein vaivaa? Mutta ei! Kyllä hän on oikea mies. Sairas hän on varmaan ollut sellaista kirjoittaessaan. . .

Tie nousee taas kummulle. Lehto muuttuu männiköksi, ja voimakas pihkan tuoksu tunkeutuu kaikkialta vastaan. Tie tulee valoisammaksi korkeammalle noustessa. Tuon mäen päältä on enää vähän matkaa Kiviharjuun. Itsestään kiihtyy vaeltajan askel. Se pitenee matkan lähetessä loppuaan. Maa tomahtelee kummallisesti jalkojen alla. Joskus saapas käy kiveen tai risu räsähtää poikki anturan alla. Kevyesti nousee jalka. Matkan pää lähenee. Tuon mutkan takana tulevat jo näkyviin peltotilkareet.

— Saa nähdä osaavatko näin myöhään odottaa. Ehkäpä se kirje meni perille. Varmaan siellä otetaan komeasti vastaan. Nythän jo kuulemma saa viinaakin, niin ettei tarvitse kaikenlaisia litkuja niellä.

Kiro-Antti on saapunut kotipellolle. Hän pysähtyy kuin salaman lyömänä. — Mitä? Eikö tämä olekaan enää hänen ja Kallen? Mikä riepu roikkuu tuolla keskellä pihaa seipäässä? — Kiro-Antin silmissä syttyy julma kiilto. Hän vetää vyöltään vangeilta saamansa puukon. Hampaat kirahtavat yhteen. Hän näyttää noille kirotuille konnille, ettei työläisen omaisuutta rankaisematta riistetä.

Vihan sokaisema mies ryntää pihaan. Vertajanoava puukko kädessään hän heittäytyy mökin ovea vasten. Salpa räiskähtää poikki, pari harppausta ja tuvan ovi lentää auki väkevän käden riuhtaisusta.

»Veljeni, rakas veljeni, mitä aiot sinä tehdä?»

Nuo rauhalliset sanat iskevät nuijan tavoin hurjistuneeseen mieheen. Lyöntiin ojennettu käsi putoaa hervottomana alas, ja äsken vihaa säihkyneet silmät tuijottavat puolisokeina. Tulee hetken hiljaisuus. Kuuluu vain seinäkellon rauhallinen naksutus ja raivostuneen miehen raskas hengitys. Samassa jännittyy taas puukkoa pitelevä käsi, vihan kiilto tulee uudelleen silmiin ja kiivaina syöksevät sanat esille:

»Missä hän on? Kuka koira on anastanut tämän mökin? Sano, sano se! Minä näytän, ettei työläisen omaa riistetä!»

Rauhallisena Kalle seisoo paikallaan.

»Veljeni. Ei tätä ole kukaan riistänyt. Tämä on meidän niinkuin ennenkin.»

Hän astuu veljensä luo ja ojentaa kätensä.

»Kuule, meidän tämä on. Tervetuloa kotiisi! — Täällä on tapahtunut paljon poissa ollessasi. . . tahdoin sinulle siitä kirjoittaa, mutta en jaksanut sitä vielä silloin tehdä. Maailma on muuttunut . . . enkä minäkään ole enää sama mies kuin täältä lähtiessäsi . . .»

Vaiti kuuntelee Antti veljensä sanoja. Hän ei ymmärrä niitä. Ne ovat ihmeellisiä ja vieraita . . .

He siirtyvät pois tuvasta. Kamarin ovi tuntuu käyvän, ja kohta kuuluu sieltä Kallen rauhallinen ääni.

Pelästyneet lapset ovat tulleet pois sopesta juhannuskoivujen suojasta. Ihmettelevinä he kyselevät äidiltään, kuka oli tuo mies . . . minkätähden hän särki oven ja aikoiko hän tehdä isälle pahaa. Äiti ei osaa siihen vastata, menee lieden luo ja alkaa siellä puuhailla.

»Äiti, eikö setä tulekaan kotiin juhannukseksi?»

»Kyllä tulee, rakas Veikko. Hänellä on niin pitkä matka, ettei vielä ole joutunut.»

»Kenelle sinä keität kahvia, jos setä ei vielä tulekaan?»

»Ei hän enää kauan viivy.»

— — —

Niin käy keskustelu tuvassa. Lapset odottavat setää kärsimättöminä, ja äiti askartelee lieden ääressä sytytellen hiiltyneitä puita uudelleen palamaan.

»Äiti, mitä sinä itket? Tekikö se mies isälle pahaa?»

Äiti pyyhkäisee esiliinallaan poskilleen vieräh-täneet kyyneleet eikä ole kuulevinaan lapsensa kysymystä.

»Nyt Veikko ja Liisa menevät nukkumaan», sanoo äiti ja tulee lastensa luo.

»Me odotamme setää! Äiti sanoi, ettei hän enää kauan viivy.»

»Setä ei ole varmaankaan päässyt vielä lähtemään. Ehkä hän tulee huomenna. Me menemme aamulla kirkkoon, ettekä te jaksa nousta, jos valvotte kauan.»

»Kyllä me jaksamme, äiti. Pääseekö Liisakin mukaan, pääseekö?»

»Pääsee.»

Vastahakoisesti lapset menevät vuoteeseen. Jonkunaikaa leperreltyään he ristivät kätensä. Hiljainen lapsen ääni kuuluu hämärässä tuvassa: »Levolle lasken, Luojani. Armias ole suojani. Jos vuoteeltan' en nousisi, taivaaseen ota luoksesi.»

Äiti puuhailee jälleen lieden ääressä. Hän vie kahvin kamariin ja palaa takaisin tupaan. Hänen katseensa on surullinen. Kyyneleisin silmin hän menee lastensa vuoteen viereen ja jää siihen istumaan.

— — —

Aurinko on noussut ylös mäen takaa. Sen säteet valaisevat kirkkaina tienoota. Linnut visertelevät iloisina puissa. Valon suuri juhla on saapunut.

Kaksi miestä astuu ulos Kiviharjun mökistä. He kävelevät yli pihan metsätielle päin. Veräjän luona he pysähtyvät ja hyvästelevät.

»Veljeni, sinä lähdet vielä pois. Tee niinkuin tahdot. En pakota sinua jäämään . . . vielä. Mutta palaa kerran takaisin, palaa tänne meidän luoksemme, *palaa miehenä kotiisi.* Nyt on eromme toisenlainen kuin viimeksi. Minä olen muuttunut, olen löytänyt ilon ja onnen. Isänmaan kasvot ovat minulle kirkastuneet. Veli, tule takaisin, kun niin on käynyt sinunkin kohdallasi. Tule pian!»

Antti lähtee pois samaa tietä mitä oli tullutkin. Pian hän häviää metsätien mutkaan.

Hiljainen tuuli puhaltaa. — Tuomen lehvät liikkuvat sen väreilyssä, ja sinivalkoinen lippu keskellä pihaa hulmahtelee puoleksi levittäytyneenä.

Pieni poika juoksee ulos tuvasta ja rientää isäänsä vastaan.

»Isä, tule pian, me lähdemme kirkkoon! Liisakin tulee mukaan.»

Isä nostaa Veikon syliinsä.

»Minkätähden setä ei tullutkaan juhannukseksi? Olisimme ottaneet hänet mukaamme. Isä, eikö setä tulekaan?»

»Tulee, kyllä setä tulee. Ja silloin me menemme yhdessä kirkkoon. Rukoile sinä Veikko, että Jumala toisi sedän pian luoksemme.»

Rukous.

Sinimustalle *Aulis Ojajärvi.*

Oi Herra, kuule ääni syvyydestä,
oi lue ajatuskin hiljainen:
suo voimas virvoitusta vuotaa minuun!
Kun voimas virvoitusta vuotaa minuun
suot hengessäsi, Herra, nälkäisestä
teet yltäkylläisen.

Näin anna minuun henki hengestäsi,
tee tuleks tuhka, elävöitä maa,
tee osa katoovaista ikuiseksi!
Ei osa katoovaista ikuiseksi
voi muuten tulla. — Läheisyydelläsi
ravitset isoovaa.

Vain kylväjälle siemen maassa itää,
tuo sadon runsaan täysin tähkäpäin
se juoden juurin voimaa, väkevyyttä.
Kuin juoden juurin voimaa, väkevyyttä
mun rukouksin kumartua pitää
sun puolees, Herra, näin.

Oi ettet lailla torajyvän, kuoren,
myös mua laskis joukkoon akanain!
Oi katso, Herra, syvää köyhyyttäni!
Oi näätkö, Herra, syvää köyhyyttäni?
— Vain ajatuksin lähestyä vuoren
ikuisen kultaa sain.

Suo minun olla miekka kädessäsi:
kädessäs miekka ikuisuutta luo.
Suo minun lyödä ensin itseäni,
oi Herra, lyödä ensin itseäni
ja haavoihini hengen hengestäsi
suo vuotaa, Herra, suo!

Tie, polku olet askelteni alla
ja täyttymys ja voima ikuinen.
— Valista, Herra, kasvos puoleen minun,
oi Herra, Herra, kasvos puoleen minun
ja siunaa armollasi runsaimmalla,
kun lausun aamenen!

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

(Jatkoa.)

X LUKU.

Kiinni se mies!

Hartikka oli juuri sivuuttamassa linnanpihalla noppaa pelaavan ryhmän, kun hänen katseensa samassa osui mieheen, jonka kasvojenpiirteet tuntuivat hänestä tutuilta. Hän sävähti. — Oliko hän nähnyt oikein? Se oli hänen nähdäkseen sama sotilas, joka silloin vartiotuvassa oli iskenyt häneen ja tarrautunut vielä jalustimeenkin hänen lähtiessään! Hartikalla ei ollut vähintäkään halua tulla miehen kanssa tekemisiin.

»Heitä pois vain panoksesi, senkin rotannaama», pitkäviiksinen saksalainen palkkasoturi jyrisi kapeakasvoiselle italialaiselle. Viimemainittua kutsuttiin lyhyesti vain Pioksi.

Hartikka sekaantui pelaajien joukkoon. Hän ei tahtonut katsoa tarkemmin miestä, jonka tunsi lähestyvän pelaajia toiselta puolen. Peittääkseen kasvonsa hän kumartui alas ja oli tutkivinaan kovin innokkaasti nopan lukuja, jotka vaihtelivat pelaajien siinä vuorotellen heittäessä.

»Enkö sitä sanonut», äskeinen punakka saksalainen jatkoi pauhaamistaan. »Neljä on minun onnenlukuni, sillä minä olen voittanut sen mitä olen voittanut.» Italialaisen silmät kiiluivat ahneesti ja hänen kätensä, joka piteli noppaa, vapisi hiljaa.

Saksalainen kääräisi tottuneesti kouraansa rahat, jotka onnellinen sattuma oli tehnyt hänen omaisuudekseen. Italialaisen huulilta pääsi äkäinen sadatus. Hänen vaaniva katseensa seurasi hopean kohtalokasta matkantekoa saksalaisen roimahousujen taskuun.

Hartikka sadatteli itsekseen uteliaisuuttaan, joka oli saattanut hänet tällaiseen tilanteeseen. Hän oli lähtenyt aikansa kuluksi kävelemään, ikäänkuin huolettomana muuna miehenä tutustumaan kaupunkiin. Mutta hänen ei olisi pitänyt tehdä sitä yksin. Hän oli kulkenut talosta toiseen, poiketen suurten herrojen pihamailla olevien sotilaiden luo vaihtaakseen sanan heidän kanssaan. Tämä kaikki oli hänelle uutta. Hänen täytyi tehdä jotakin pitääkseen itsensä kurissa ja pysyäkseen erillään kasvatusisänsä asunnosta. Niin hän oli harhaillut edes takaisin koko iltapäivän.

Perhanan saksalainen! — Hartikasta tuntui yhä varmemmalta ja varmemmalta, että saksalainen seisoi aivan hänen vieressään ja katseli häntä salaa. Mutta hän ei omasta puolestaan uskaltanut tehdä mitään, joka olisi saattanut hänet paljastaa. Hän katseli alta kulmainsa vieressään seisovien sotilaiden saappaita ja housuja. Enimmäkseen saksalaisia, aivan niin, kurittomia palkkasoturijoukkoja, jotka olisivat valmiit milloin tahansa huvittelemaan nostamalla hänet »korkeaan asemaan» lähimmän pyökin oksalle. Puhe kävi saksaksi, paitsi milloin italialainen ääneensä sadatteli huonoa onneaan.

»Mitä siihen tunget, painu matkoihisi, ruotsalainen», arpinaamainen palkkasoturi sanoi työntäen Hartikan pois lähettyviltään. »Etkö näe, että . . .»

Hän jatkoi suunsoittoaan kuulematta muiden puhetta, eikä Hartikka nähnyt mitään aihetta ruveta hänen kanssaan väittelemään. Hän kääntyi lähteäkseen.

Mutta sana ruotsalainen oli kiinnittänyt ympärillä olevien huomion Hartikkaan. Kaikki katsoivat häneen ja kun hän punaiseksi lehahtaen yritti suoria matkoihinsa, hän äkkiä havaitsikin seisovansa sil-

mät vastakkain samaisen saksalaisen kanssa, joka Tallinnan itäisen portin vartiotuvassa oli ollut vähällä keskeyttää hänen lähettiretkensä.

Saksalainen huudahti ääneensä. Nyt oli peli menetetty ja hyvät neuvot tarpeen. Huutojen yllyttämänä Hartikan ympärille kertyi heti kokonainen muuri kuuntelijoita, jotka uteliaasti seurasivat ritari von Mauerbruch-vainajan ystävän selityksiä.

Tämä oli mielenkiintoinen keskeytys palkkasoturien yksitoikkoiseen iltapäivään. He hymyilivät miltei kiitollisina Hartikalle, tyytyväisinä hänen vähäpätöisen olentonsa tuottamaan vaihteluun .

»Vai sellainen pieni sievä palkkamurhaaja sinä olet, äskeinen arpinaama kiherteli. »No, sellaistahan tämä maailma on, kaikkien täytyy elää. Osaat kuulemma käsitellä miekkaakin kohtalaisesti, niin, se ei ole hullumpi taito niin kauan kuin käsivarret ovat vapaina. Muuten siitä ei ole paljon hyötyä.»

»Riski poika», punakasvoinen jatkoi. »Hän on tekevä hyvin herttaisen vaikutuksen riippuessaan tuolla portin yläpuolella köydessä».

»Mitä me teemme hänelle?» kysyttiin.

Saksalainen tunsi joutuneensa pulaan. Hän korotti äänensä ja sanoi, että mies on vietävä ritari von Mauerbruchin eteen, joka päättäköön oikeuden mukaisesti, mitä hänelle on tehtävä.

Palkkasoturit pyrskähtivät röhönauruun.

»Oikeuden mukaan!» arpinaamainen nauroi röyhkeästi. Kuka tässä nyt haastaa oikeudesta. Vähät me siitä hyödymme onko tuo mies syyllinen tai syytön, mutta sensijaan meistä on paljon hauskempaa koettaa, kuinka kauan hän kestää peukaloväännintä, kuinka pian hän huutaa vienoisella olkinuotiolla ja monta muuta mielenkiintoista ominaisuutta hänestä, joista emme saa edes aavistustakaan, jos hänet viedään teidän niin sanottuun oikeuteenne. Hirteen hänet vedetään joka tapauksessa. Miksi me emme tekisi sitä itse. Minun täytyy tunnustaa, kaunis nuori herra, että minä hyvin mielelläni olen auttava ruumistanne kohoamaan yläpuolelle tämän pienen maallisen».

Kylmät väreet kulkivat pitkin Hartikan selkäpiitä. Hän tiesi liiankin hyvin, että se, mistä nuo miehet niin huolettomasti juttelivat, todella tapahtuisi, jos he saisivat päähänsä hänet hirttää. Heillä ei kenelläkään ollut mitään vihaa Hartikkaa vastaan — herranen aika sentään — mutta hänet voitiin siitä huolimatta mainiosti hirttää, koska hän oli tällä hetkellä siihen puuhaan sopivin.

(Jatkuu).

Isänmaan voimamiehiä.

»Nyt on meillä opas, jonka mukaan toimia Isänmaamme ja kotimme hyväksi. Te valatte mieliimme uskallusta ja uskoa nousta Jumalan avulla taistelemaan Suur-Suomen, uuden Isänmaamme luomiseksi. Sanoin emme voi suurta kiitollisuuttamme esittää, mutta teoissa sen tulevaisuus näyttäköön. Olemme ylpeitä saadessamme kuulua Teidän ystävyytenne piiriin . . .»

Kohta on lainattu erään hämäläisen perheen neljän sinimustanuoren yhteisestä kirjeestä IKL:n johtajalle, maanv. *Vihtori Kosolalle* heidän luettuaan Kosolan muistelmateoksen *»Viimeistä piirtoa myöten»*. Nämä koruttomat sanat puhuvat paljon. Ne sisältävät totuuden. Maamme sanomalehdistössä on tosin jo näkynyt eräitä hyvinkin kiittäviä mainintoja tästä muistelmateoksesta, mutta olemme sittenkin ihmetelleet, että asiasta ei ole pidetty »suurempaa ääntä». Puoluepolitiikot yrittävät tietysti vaikenemalla syrjäyttää heille katkerat palaset, joita sanotussa kirjassa on lukuisasti. Heidän kannaltaan se kyllä on ymmärrettävää. Mutta sitä suurempi syy on kiinnittää isänmaallisten kansalaisten nimenomaan sinimustien huomio Kosolan muistelmiin. Ne ovat todellakin monessa suhteessa opas nuorisolle, isänmaallisen voimamiehen kirjoittama tekojen aapinen. »Tää kansamme kauan on kamppaillut, se seissyt on ryssiä vastaan» — nämä sanat tulevat mieleemme sivu sivulta lukiessa Kosolan muistelmia. Niissä sivuissa tosiaankin näytetään, miten sinimustia edeltänyt polvi nousi Isänmaan raskaina kohtalovuosina ryssää vastaan ja vei lippunsa voittoon. Paljon, hirveän paljon oli silloinkin epäilijöitä, vastustajia, sala-ampujia ja puoluepoliittista matalamielisyyttä. Ja sitä enemmän tarvittiin tekoja kärkimiehiltä, uskoa Isänmaan tulevaisuuteen ja rohkeita päätöksiä. Näitten huimaavia otteita tuon uskon realisoimiseksi. Näitten miesten eturivissä heilui eteläpohjalainen talonpoika Vihtori Kosola nuoruudestaan saakka. Hän oli todellakin sen ajan sinimusta mitä vahvimmassa merkityksessä. Erikoisen lämmittävää ja rohkaisevaa on lukea lukuja, joissa Kosola kertoo silloisten isänmaantaisteluvaiheitten synkimmiltä näyttäneistä päivistä, lämmittävältä siksi, että juuri tuo pimeys oli omiaan valamaan taistelumieltä oikeisiin miehiin. Jääkäriliikkeen syntyminen ja merkillinen kehitys, joka vei Kosolankin uhkaavan lähelle hirsipuuta — joka yö sen silmikko jo väikkyi hänen Shpalernajan sellissä maatessaan — senjälkeen levoton vapaus, jonka aikana valmisteltiin kansan aseellista nousua kotimaassa salaperäisine asekuljetuksineen, repäisevät yhteenotot ryssien kanssa Pohjanmaalla, vapaussota, jossa Kosolan tulikukko sai laulaa Länkipohjassa, Tampereen verileikissä y.m. — nämä kaikki on todellista elettyä elämää, jollaista historia vain harvoin suo yhden sukupolven koettavaksi. Mutta Kosolan ja hänen hengenheimolaistensa tehtävät eivät päättyneet tähän. Heimosotien aikana taas näitä miehiä tarvittiin ja sitten myöhemmin kommunismin uhan noustua äärimmilleen näemme Kosolan suuren v. 1930 kansannousun kärkimiehenä. Mäntsälä, monikuukautinen vankeus syömälakkoineen,

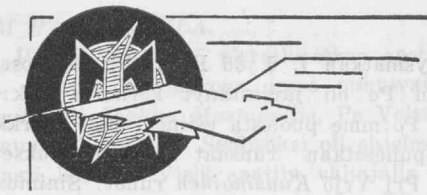

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

SM KAJAANI.

25. 5. oli Po:mme vuosikokous kerhossa. Aluksi laulettiin Kajaanin Sinimustien marssi, esitettiin Po:n tilit, myönnettiin Ph:lle tili- ja vastuuvapaus. Pj H. *Ylikojolan* pyydettyä eroa valittiin Po:lle uusi johtaja. Valituksi tuli yliopp. *Soininen.* Eroava Pj lausui vielä muutamia sanoja sinimustille ja uudelle Pj:lle, kehoittaen itsekutakin uskomaan, taistelemaan ja tottelemaan ja ennenkaikkea pysymään uskollisena vakaumukselleen — SM-aatteelle. Tämän jälkeen laulettiin taistelulaulu, johon päättyikin varsinainen vuosikokous.

Väliajan jälkeen alkoi juhla, jossa puheita pitivät m.m. sm:t Inkeri *Mattila,* A. *Juntunen* ja Vilho *Rautakorpi* sekä L. *Nikula.* Ohjelmassa oli vielä yhteislaulua ja vapaa sana.

2. 6. teki Po:mme hyökkäysretken Sukevalle 2:lla kuorma- ja henkilöautolla. Mukana olivat molemmat kuorot sekä torvisoittokunta. Perillä oli mainiosti onnistunut juhla. Puheita pitivät SM:n päällikkö *Simojoki* ja kansanedust. A. *Somersalo* sekä opettaja *Juntunen.* Kuorot esittivät reippaita taistelulauluja. Vaikka olikin kylmä ilma kajahtelivat pienien väliaikojen perästä kustakin autosta taistelulaulut »Säiky emme taistelemme, eestä nuoren vapautemme. Lupausta, sinimusta, sulta vaatii synnyinmaa!»

SM-aate menee Kajaanissakin eteenpäin, sillä kuluneena keväänä on joukkoomme liittynyt taas 52 uutta sinimustaa. Muuten saamme kiittää Kainuun Sanomain »Ananias-Sampsaa» siitä, että hän pitää niin hyvää huolta väriemme ja aatteemme mainostuksesta Kainuussa, sillä totisesti me emme pystyisi tekemään parempaa mainostusta asiastamme Kainuun maalaisväestölle kuin »Ananias» tekee. Me aluksi luulimme, että hänen mainostuksensa tuottaisi meille ainoastaan negatiivisia tuloksia, mutta tulos on ollutkin meille vain positiivinen vastoin »Ananiaksen» tarkoitusta. Niin että kiitokset vain ilmaisesta mainostuksesta meidän kaikkien puolesta!

Kuluneena keväänä järjestöömme liittyneet uudet jäsenet ovat suurimmaksi osaksi kotoisin Kainuun Sanomain lukijakunnasta.

Huomattavaa on myös, että työläisnuorisokin alkaa jo herätä ja liittyä SM-tunnuksien alle ilman ennakkoluuloja.

Me synnyimme aatteesta taistelemaan.
herätessämme torvien soittoon.
Vaikka vaarojen yö
Viha vastahan lyö
sinimustien siitä ei
taukoa työ
Musta-armeija marssivi voittoon!

Prj.

kotiintulotriumfi — jonka jälkeen päivä taas alkoi sarastaa uusilla kirkkailla tulevaisuudensäteillään.

»Viimeistä piirtoa myöten» on tavallaan oma elämäkerta, itsebiografia, mutta sellaisenaan se on yhtenäinen kuvaus itsenäisyysvuosiemme ihmeellisistä sankarivaiheista. Samalla se myös on osittain sivistyshistoriallinen. Ja lisäksi se on ylettömän mielenkiintoinen kansanomaisen tekotapansa vuoksi: reilu eteläpohjalainen sanonta, suorasukainen huumori, jollaista moni muualla maassa ei luulisi tuossa maakunnassa niin hersyvästi olevankaan, kerronnan vuoroin leppoisuus, vuoroin mahtipontinen iskevyys — kaikki nämä tekevät teoksen laadultaan erikoiseksi. Ja vielä: kokonaista 60 mitä mielenkiintoisinta kuvaa on siroteltu sivuille elävöittämään tapausten kulkua. Ja päälukujen otsikotkin on valittu virkeästi muodostaen ne kokonaisuuden historiallisessa mielessä. Teoksen komposition ja tyylittelyn on suorittanut toimittaja *Vilho Viita* tunnetulla railakkuudellaan, kansikuvan piirtänyt runoilija *Heikki Asunta.*

Uskomme, että sinimustanuoriso tulee teoksen luettuaan empimättä yhtymään yllälainaamiimme otteisiin. Kulukoon tämä »opas» uuden nuorison käsissä taistelutiellämme rohkeutta runsastaen.

Siniveli.

Vakoilukertomus.

Cevat Rifat Bey: Kaunis Simi Simon, Syyrian rintaman Mata Hari. Kustannus Oy. Vasara. Sivuja 107.

Majuri Cevat Rifat Bey, Turkin armeijan VIII armeijakunnan tiedustelupalveluksen päällikkö, kertoo juuri suomeksi ilmestyneessä muistelmateoksessaan vaikeista taisteluistaan eversti T. E. Lawrencen organisoimaa, erinomaisesti järjestettyä juutalaista vakoilujärjestöä vastaan. Juutalainen ahneus, viekkaus, kiittämättömyys ja raukkamaisuus esiintyvät tyypillisinä ominaisuuksina vähitellen paljastuvassa petturilaumassa. Turkkilaiset tiesivät, mikä palkka kavaltajille on annettava. Loppukohtaus kirjassa antaa siitä selvän kuvan. »Kaunis Simi Simon» kirjaa on levitetty Turkin armeijaan sotilaitten valistamiseksi vakoiluasioissa. Jännittävä kirja!

K. H.

Cevat Rifat Bey:

Kaunis

SIMI SIMON

Syyrian rintaman Mata Hari

Kertomus juutalaisten laajasuuntaisesta vakoilutoiminnasta maailmansodassa.
Ylevän turkkilaisen patriotismin läpitunkema kuvaus!

Isänmaallinen nuoriso, joka osaa antaa arvon muidenkin kansojen korkean isänmaallisuuden ilmauksille, lukee tämän kirjan.

Saatavana kirjakaupoista ja -myymälöistä kautta maan.
Hinta 20: —.

Kustannus-Oy. Vasara,
Helsinki, P. Roobertink. 10.

SM RAUTALAMPI.

Rautalammin SM:n kevätkauden viimeinen illanvietto pidettiin 18. 5. 35 R:lammin sk:n talossa.

Ph Pekka *Nyyssönen* piti voimakashenkisen tervehdyspuheen. Sm Toini *Harlin* lausui Heikki Asunnan kirjoittaman runon Kaarle Munck, jonka jälkeen sm Kreetta *Hämäläinen* ja Meri *Reima* esittivät muutamia reippaita lauluja. Seurasi Ps Tauno *Karhusen* innokas puhe, jossa hän erikoisesti painosti miten tärkeätä on SM-aatteen levittäminen työläisnuorison keskuuteen. SM-valan otti uusilta jäseniltä vastaan Pj Niilo *Korhonen*, joka myös tämän jälkeen puhui valantehneille sm:lle valan velvoituksesta ja suuren aatteemme toteuttamisesta. Lopuksi laulettiin yhteisesti »Vala».

Rautalammillakin aletaan herätä uneliaisuudesta. Siitä on todistuksena, että Po:mme on syksystä kasvanut suunnilleen 3-kertaiseksi.

Prj.

SM OULU.

Oulun Sinimustat tekivät hyökkäysretken 19. 5. 35 Martinniemelle ja Iihin. Martinniemellä alkoi tilaisuus klo 16. Aluksi laulettiin »On määrämme tää päin seistä». Senjälkeen puhui Rj Hannes *Leinonen*. Lausuntakuoron lausuttua taistelurunon laulettiin »Luo lippujen». — Jälleen aloitettiin laululla, jonka jälkeen lausuntakuoro lausui »Vala maalle». Pj:n Viljo *Norvion* puheen jälkeen laulettiin »Vala». Läsnä oli n. 100 henkeä.

Iissä oli sama ohjelma paitsi että siellä puhui lisäksi kirkkoherra E. *Virkkula*. Läsnä oli n. 150 henkilöä. Tämä tilaisuus oli kaikin puolin valaiseva ja kasvattava. Retki vahvisti sinimustain uskoa, että *yksi mielinen ja kielinen, voimakas Suur-Suomi* on kerran tuleva! —

Ao II:n järjestämä kerhoilta oli 27. 5. -35 klo 19. Kokous aloitettiin laululla »On määrämme tää päin seistä. . .» Ao:n iskukuoro lausui sinimustat tervetulleiksi. Ah. Niilo *Mattila* puhui. Laulettiin »Giovinezza». — Trion esityksen jälkeen lausui sm Paavo *Karjalainen* kaksi runoa ja Eino *Suistola* puhui. Erotessa laulettiin »Luo lippujen».

SM KOKEMÄKI.

Po teki hyökkäysmatkan 7. 6. 35 Harjavaltaan, jossa Harjavallan IKL:n Po oli järjestänyt kerhoillan sk:n talolle. Puhujana Po:mme puolesta esiintyi SmPj Erkki *Saramo* saaden puheestaan runsaat suosionosoitukset. Sen jälkeen lausui Prj Yrjö *Kuusinainen* runot: Sinimusta-usko ja Jo Herätkää. Viimeisenä Po:mme puolesta esiintyi sm Pauli *Salonen* lukien Sinimusta-lehdestä kertomuksen »Sinimustan mietteitä».

SM VAASA.

Po:n valatilaisuus oli toukokuun 16 päivänä. 11 sinimustaa antoi lupauksen. Valapuheen piti pastori *Soini*. Tilaisuuden lopussa laulettiin yhdessä »Kaunis Karjala».

Prj.

SM NOKIA.

Pääsiäisenä perustetun Nokian Po:n ensim. kerhoilta pidettiin 22. 5. 35. klo 19.00. Soittokunnan soitettua lausui Prj L. *Hyppönen* yleisön tervetulleeksi kerhoiltaan. Tampereen Po:n Prj P. *Kallio* piti ytimekkään puheen. Soittok. soitettua Nuijamiesten marssin, astui puhujalavalle sm A. *Salomaa*. Hänen loistava puheensa keskeytettiin useita kertoja hyvä-huudoin ja vilkkain suosionosoituksin. Kerhoilta loppui yhteisesti laulettuun Mustapaitain marssiin ja soittokunnan soittamaan Porilaisten marssiin. Mainittakoon, että tamperelaiset sm:t olivat saapuneet kerho-iltaamme iskujoukolla, joka käsitti 30 sinimustaa. Tämä osasto herätti yleisössä erikoista huomiota reippaudellaan ja taistelulauluillaan. Ilta jätti mieleenpainuvan muiston läsnäolleisiin ja se muisto tulee velvoittamaan meitä taistelussamme SM-aatteen ja Isänmaan hyväksi.

Prj.

Kysykää aina

NOKIAN KUTOMON

NANSO trikoovalmisteita,

ne ovat käytännöllisiä ja kestävät laatunsa ja hintansa puolesta kaiken kilpailun.

Saksan- ja ruotsintuntini

Tampereella alkavat tänä kesänä maanantaina heinäkuun 1 päivänä ja jatkuvat elokuun loppuun. — Asunto: Tampere, Hämeenkatu 36 B. Puh. 4513. (Kesäkuun aikana tavattavissa varmimmin vain kirjeellisesti.)

JUUSE LAIJÄRVI (Lindén)
fil. maist., auskultoinut kieltenopettaja

OKON PAPERIKAUPPA Ikaalinen.
Suositellaan koululaisille edullisena koulutarpeiden ostopaikkana.

SM RAUDASKYLÄ.

Po teki 29. 5. 35 vierailuretken opettaja Muilun luokse. Perillä oli kokous, jossa puhuivat ylioppilaat Ville *Muilu*, Pj Jaakko *Mustakallio*, Ps Voitto *Vilkuna* ja Prj Maunu *Kytömäki*. Senlisäksi oli ohjelmassa runo ja runsaasti laulua. Vielä saatiin väliajalla nauttia ystävällisen isäntäväen tarjoamaa teetä. Tilaisuudesta hajaannuttiin sydämissä uutta uskoa Suureen-Suomeen ja sen suureen tulevaisuuteen. *Prj.*

SM TURKU.

Po teki hyökkäysretken Kuusistoon toisena helluntaipäivänä. Mukana oli myöskin IKL:n jäseniä. Kuusiston sk.-talossa oli järjestetty juhla, jonne oli saapunut yhteensä noin 150 henkeä.

Juhla alkoi lipunnostolla, jonka jälkeen yleisö siirtyi sisälle. Aluksi laulettiin yhteisesti »Kuullos pyhä vala». Tervehdyspuheen piti maist. *Narvala*. Tämän jälkeen esitti sm Martti *Salo* lausuntaa. Puhujakorokkeelle nousi nyt Aj Anna *Levanto*, jonka lennokas puhe sai osakseen yleisön runsaat suosionosoitukset. Tämän jälkeen esitti Turun Sinimustien lausuntakuoro muutamia runoja. Ph Osmo *Valle* piti puheen Yliopiston suomalaistamiskysymyksestä.

Seurasi 15 min. väliaika, jonka aikana yleisö käytti ahkerasti Sinimusta-siskojen ravintolaa hyväkseen.

Juhlaa jatkettiin laulamalla yhteisesti »Kytösavun aukeilla mailla». Tämän jälkeen puhui hra *Erikivi* aiheesta Suomen tulevaisuus ja nuoriso. Puheen päätyttyä lauloi Turun Sinimustain laulukuoro.

Viimeisen puheen piti SmPj Kaarlo *Rinne*. Hänen puheensa selvensi monelle Kuusiston asukkaalle suurta SM-aatetta johon ainoastaan harva Kuusistolainen oli perehtynyt.

Lopuksi laulettiin Luo lippujen. Varsinaisen yleisön poistuttua oli vielä lyhyt yhdessäolohetki Sinimustien ja IKL:n jäsenten kanssa, jonka aikana laulettiin ja nautittiin virvokkeita.

Prj.

Etelän auringon pullossa

Välimeren maitten alituinen auringonpaiste antaa appelsiinille sen värin, maun ja vitamiinipitoisuuden, jota niin ihailemme. Tuoreista appelsiineista puristamme mehun pulloihin valmistaen siten mainiota virvoketta, joka samalla on oiva terveysjuoma: appelsiinimehu vähentää ruumiin happamuutta, vahvistaa elimistöä tauteja vastaan, vahvistaa luustoa ja lasten hampaita j.n.e.

Kysykää uutta APPELSIINI-juomaa!

Valmistaja:

Oy. Mallasjuoma

Lahti, Puh. 111 ja 222.

N N K Y Ravintolaa Hotellia ja Kahvilaa

Pohjoisrautat.katu 23

Suositellaan. Käykää tutustumassa, tulette viihtymään.

Valokuvaamo

Rembrandt

Taiteellisia valokuvia

Unionink. 23 - Huom.! Hissi

Puhelin 28515

Seinäjoen „SISU“ kangas

Kaunis, kestävä, käytännöllinen ja halpa.

Erikoiskangas poikien pukuihin ja golfhousuihin

Valmistaa:

Seinäjoen Kehruu- ja Kutomatehdas O/Y

Seinäjoki

Suomalainen tuote! Suomalaisten valmistama!

KUOHU-Olut

on maakunnan väestön juoma.

Kysykää aina Kuohu-Olutta. Se on valmistettu kotimaisesta ohrasta ja on sen vuoksi maukasta ja väkevää.

Kaikki virvoitusjuomamme ovat tunnetut hyvästä laadustaan ja ovat voittaneet maakunnan väestön suosion.

MALLASKOSKEN TEHTAAT

Seinäjoki Puhelin 68

Isänmaan taistelun uljailta päiviltä

unohtumattomia sivuja vierittää eteemme

Vihtori Kosolan muistelmateos

Viimeistä piirtoa myöten!

Erikoisesti sinimustille kuuluvaa lukemista.

Teos maksaa nid. 40 mk, sid. 60 mk.

Saatavana kirjakaupoista ja asiamiehiltä myöskin sinimustien parissa.

Kuortaneen Säästöpankki

Kuortane

Avoinna 10—13

B. S. A. moottoripyöriä

Koiviston Autoliike

Seinäjoki. — Puhelin 250.

Palon Höyrysaha

Arvo Sihto & Kumpp.

Ilmajoki

Saha- ja Myllyliike

NURMEKSEN

KAUPPA-OSAKEYHTIÖ

Nurmes

Hellin Koivistolta

Kuortane

löytyy useinkin kaikkea sellaista mitä ostaja tarvitsee hyödyllistä ja halpaa.

IKL:n Kaupan tavaroita:

Kahvia, kirjepaperia, kirjekuoria, pöytäliinoja y. m.

Varma ja edullinen vakuutuslaitos kuntalaisille on

Kuortaneen Kunnan Paloapuyhd.

(Toimitusjohtaja H. Vesteri)

Vakuutuskanta 50 mil. mk. Omat varat 700,000 markkaa.

Länsirannan Höyrysaha Oy.

Aina varastossa *sahattua* ja *höylättyä puutavaraa.* Tilauksesta autolastittain.

Kuortaneen Osuuskauppa r.l.

Kuortane — Alavus.

Kulutustavaroita saatte edullisimmin myymälöistämme.

Ostamme viljaa, siemeniä, munia ym. maalaistuotteita

Nurmeksen Apteekki
Omist. M. Calonius
Lääkkeitä ja Kemikalioita.

Asianajaja J. WAHLBERG
NURMES - PUHELIN 64

Nurmeksen Asianajotoimisto
Omist. Varatuomari J. Selander
Nurmes - Puhelin 102

Mullistava uutuus maalivärien alalla on **Laatumaaliväripussit**
(Patentti hak. N:o 5132.)

Pussin sisältö sekoitetaan noin 125—300 gr:aan tavallista maaliöljyä — ja niin teillä on runsas annos kaunista, kiiltävää ja kestävää maalia, joka soveltuu niin hyvin pohja- kuin pintamaalaukseenkin.

Kuka tahansa voi itse sekoittaa maalin, jota parempaa ei ammattimieskään pystyisi valmistamaan.

Laatumaaliväri muodostaa kauniin, kiiltävän ja kestävän väripinnan, joka ei murene kolahduksista, kuten eräillä purkkiväreillä maalatut pinnat.

Syreenin laatumaaliväripusseja on 25 eri väriä. Valitkaa kauppiaalla olevan värikartan mukaan mieleisenne väri ja maalatkaa sillä niin huomaatte, kuinka huokealla Te saatte kaunista ja kestävää väriä tarvitsematta ostaa irrallisia, useinkin ala-arvoisia värijauheita itse sekoitettaviksi. Nämä Syreenin Laatumaaliväripussit tulevat varmaankin syrjäyttämään niin hyvin irralliset maalivärijauheet kuin niinsanotut purkkiväritkin juuri siksi, että ne käytännöllisen myyntijärjestelmän, halvan paperipakkauksensa, kiilto- ja kuivausominaisuuksiensa perusteella täydellisesti korvaavat vieläpä ylittävätkin ensinmainitut. Kun varsinkin maaseutukaupoissa tavallisesti on varastossa vain harvoja ja usein vielä ala-arvoisia värijauheita ja n.s. purkkimaaleja, voivat kauppiaat täst'edes tarjota maalivärien tarvitsijoille värikartan mukaan mahdollisimman täydellisen värivalikoiman. Siten saa pienikin maalin tarvitsija taatusti hyvää maalivärijauhetta pusseissa, joiden hinta on suunnilleen parempien kangasväripussien hinnassa ja joista valmistetun ensiluokkaisen kauniin ja kiiltävän maalin hinta vaihtelee vain noin 10—15 mk. kilo.

Kun kerran olette kokeilleet Syreenin Laatumaaliväreillä, huomaatte, että niin hyvin pienissä kuin suurissakin kotimaalaustöissä on täst'edes parasta käyttää aina vain yksistään Syreenin laatumaaliväripusseja.

Kauppiaat! Huolehtikaa, että kauppanne seinälle tulee *Syreenin maaliväripussien hylly*, joka seuraa ilmaiseksi ensimmäistä tilausta, joka käsittää täyden lajitelman (yht. vain 250 maaliväripussia, joiden hinta on sama kuin kotiväriemme). Tilatessa tehtaalta aina mainittava, minkä tukkuliikkeen lukuun halutaan.

SYREENIN TEHTAAT. — TEUVA.

Lankilankosken Huopatehdas Lapua
Ostaa villoja

Kuortaneen Osuusmeijeri Kuortane - Perust. 1906
Voita ja **kermaa** vähittäin suoraan meijeristä ja Kuortaneen Osuuskaupan kaikista myymälöistä

Ravintola Keskus
Seinäjoki. Puhelin 301

Sinimustat käyvät meillä!

Leppäkosken Tiilitehdas
Omist. Eemeli Sipilä. Puh. Leppäkoski 28.

Hauhon Roineentaustan Osuuskassa
on maanviljelijäin oma rahalaitos.

Pienkarjanhoitajain Liitto r.y.
Hämeenlinna. Palokunnankatu 10. Puh. 319.
Ostaa kautta vuoden tuoreita puhtaita kananmunia, keskimäärin päivää kohti korkeimpiin hintoihin. Myy tarkastettuja kananmunia.

Varattu

VUOKRA-AUTOA
Lammilla saa tilata puh. 11.
K. ROKKILA

Virolan Kartano
Turenki
Myy maataloustuotteita. Hyvää siemenviljaa saatavana.

V. MANNER, LAMMI kk. Puhelin 68
Suositellaan! **Leipomo- ja kondiittori.**

Käpälämäen Saha Turenki. Puh. on. Johtaja J. K. HEINONEN.
Myy kaikenlaista puutavaraa.

SINIMUSTAT!
Viihtyisä ajanviettopaikka ***Lammilla*** *on*
Lammin Osuuskaupan Kahvila ja Ruokala

G. A. Karlsson

H:linna, Raatihuoneenk. 10. Puh. 398.

Polkupyörien ja ompelukoneiden erikoisliike.

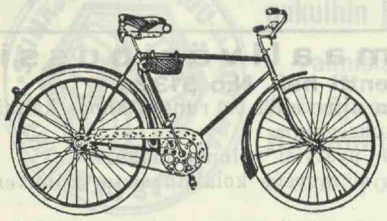

Suurin ja monipuolisin varasto parhaita kotimaisia ja ulkolaisia

Polkupyöriä ja niiden osia.

T:mi L. A. LÖNNROT

Hämeenlinna **Kello- ja kultasepänliike**

Parturiliike ja Naiskampaamo Hämeenlinna. Torin varrella

Keskus

Huolellinen työ. Halvat hinnat.

K. K. Lehtovaara

Hämeenlinna. Raatihuoneenk. 19

Suositellaan Puh. 307 ja 607.

K VAINIKAINEN

Leipuri, Kondiittoria ja Kahvila. Hämeenlinna. Puh. 201. SUOSITELLAAN!

RAKENTAJAT.

Säästäkää aikaa ja rahaa käyttämällä

S. O. K:n standardimallisia

OVIA ja IKKUNOITA

Piirustuksia ja hintatietoja saatavissa

Etelä-Hämeen Osuusliikkeestä.

Oletteko havainneet että taulut ja valokuvat kehystää, sekä kotelot kaikenlaiset valmistaa parhaiten

Oy. KOTELO

Hämeenlinna. Raatihuoneenkatu 13. Puhelin 121.

Parturiliike ja Kampaamo Anni Hilander

Hämeenlinna Linnank. 5. Suositellaan

Lammin Säästöpankki

Perust. 1875. Auki 10—12. Puh. 3.

Säästäjän pankki on paras säästöpankki.

Janakkalan Meijeri Oy.

Turenki

ja

Helsingin Meijeri Oy.

Helsinki

suosittelevat tuotteitaan.

Matkakoti LAMMILLA Puh. 39.

Siistejä, halpoja huoneita suositellaan.

Lammin Osuusmeijeri r.l.

Maksaa maidosta korkeimman hinnan laadun mukaan.

Tampereen Konttoritarvike Oy.

Tampere Kauppakatu 7, puh. 3246.

Konttorivälineiden erikoisliike.

Ensiluokkainen Konekorjaamo.

Ostokset Janakkalassa

on edullisinta tehdä myymälöissämme

Turengissa, Leppäkoskella ja Saloisilla

Paikkakunnan suurin ja parhaiten varustettu kauppaliike.

Suosittelemme ruoka-, liha- ja leikkele-osastoamme, siirtomaa-, rauta- sekä kangas- ja jalkineosastoamme.

Maanviljelijät! Ostamme maataloustuotteenne.

OSUUSKAUPPA SAMPO

Turenki. Puhelin 98.

I. Samaletdin Kangas- ja Turkistavarainkauppa Tampere, Hämeenk. 14, puh. 1020 - Kauppatori 1, puh. 428. Ostaa korkeimpiin hintoihin kaikenlaisia metsäeläinten nahkoja. Helsingissä sivuliikkeet City kauppakuja 35 ja 32.

Urheiluväki ja koululaiset. Tehkää ostoks. erikoisliikkeestä. Retkeily- ja Polkupyörät sekä kaikenlaiset urheiluv. saadaan edullisimmin meiltä **Outinen & Lehmusvirta,** Tampere. Oy. Hämeen Urheilukeskus, Puhel. 2062, 3243 ja 4006.

Ikaalisten Säästöpankki

Ikaalinen

Talletukset Smk. 20,000,000:—

Isänmaalliset Kansalaiset! Käyttäkää TAMMERKOSKEN AUTOASEMAA Koskik. 9. Puh. 4530.

Isänmaallinen Autoasema.

Oy. Tampereen Systema
Paperi- ja koulutarpeiden kauppa.
Suosituin ostopaikka. Piirustus- ja konttoritarpeita.
Kauppakatu 11. Puh. 3800 ja 4480.

Isänmaallisen väen kokoontumispaikka Tampereella
Musta-Karhu
Hämeenkatu 28. Puh. 2578.

Oy. J. Tirkkosen Seuraajat.
1869 Tampere. Puh. 3608 & 4301
Paikkakunnan vanhin ja edullisin ostopaikka
Kangas- ja Lyhyttavaroille.

Martta Terävän Valokuvaamo
ent. Schuffert. Hämeenk. 29. III kerros.
Suoritamme sisä- ja ulkovalokuvausta sekä kaikkia alaamme kuuluvaa työtä. Kyselkää hintojamme!

Lopen kartano. Lempäälä
Omistaja Y. Järvi-Haavisto.
Myy viljaa ja maataloustuotteita

Fr. Mäkisen Leipomoliike
Ikaalinen. Puh. 52. — Suosittautuu alansa ensiluokkaisena liikkeenä paikkakuntalaisille.

Sylvi Länsipuron parturiliike **Lempäälä.**
Alansa ensiluokkaisin liike paikkakunnalla.

Parhaita merkkejä polkupyöriä. Täydellinen polkupyörien korjaamo ja monipuolinen osavarasto.
Kone- ja Urheiluliike, Toijala. Kauppatorin vier. Puh. 130.

Hedelmät, herkut, kahvit y.m. siirtomaatavarat ostatte edullisimmin Tampereella Kauppahalli N:o 190—111. **E. HAAPANIEMI** Puh. 2101.

A. Hyvärisen Seur. Lempäälä.
Suosittelemme: Ruoka-, siirtomaa-, kangas- ja lyhyttavaraosastojamme.

KULJETUSKESKUS O.Y.
Tampere
Kuninkaankatu 27. Puhelin 2442 3242

Ikaalisten Osuuskauppa r.l.
Ikaalinen - Jämijärvi
Palvelee laajan myymäläverkostonsa avulla halvalla ja auliisti asiakkaitaan.

Innilän Kartano LEMPÄÄLÄ omist. V. Pastell.
Innilän Saha Myy sahattua puutavaraa ja sahan jätetavaraa, sekä sahan purua ja ripahalkoja.

RAUHANUMMEN PUUTARHA
Toijala

Mauri Lehdikon makkaratehdas
Puh. 46. Myymälä Valter Beckin Oy:n talossa, puh. 233, Toijala. - Suosittelee ensiluokkaisia tuotteitaan.

UUSI KEMIKALIKAUPPA
Toijala
Alaan kuuluvia tavaroita kohtuullisilla hinnoilla.

Leipomo- ja Kahvilaliike
Toijala. Omistaja Vilho Aalto.
Suositellaan!

Varattu

Toijala

UUSI TAPETTITEHDAS O.Y.
Toijala. Puh. 49.
Suosittelemme aistikkaita **TAPETTEJAMME.** Kauniit mallit. Hieno väritys. **Halvimmatkin tapettimme ovat laatuvalmistetta.**

Varattu
Toijala

IKL:n makeiset:

	Pakkauksessa	
Karhu-rasia (yskä, lakritsipastilli)	(24 kpl.)	à 3:—
Vartio-pussi (anis)	(50 kpl.)	à 1:—
Voitto-levy (vaniljasuklaa)	(10 kpl.)	à 2:50
Pikku-levy (suklaa)	(50 kpl.)	à -:50
Nuija-pallo N:o 1 (suklaa)	(50 kpl.)	à -:50
„ „ „ 2 „	(25 kpl.)	à 1:—
„ „ „ 3 „	(20 kpl.)	à 2:—
Mesi-tikku	(50 kpl.)	à -:50

Yksinmyyjä

IKL:n Kauppa Oy.

Helsinki, Mikonkatu 15 A. Puh. 20306, 26404.
Myyntikioski, Keskuskatu 7, Helsinki.

Yksityishotelli Kalevala

Viinikankatu 11. Puhelin 4698.

Uusi, siisti matkailijahotelli lähellä rautatien asemaa, suosittelee viihtyisiä huoneitaan.

L. Ruohola

Tampere Hämeenkatu 14 Puh. 2710

Hedelmä-, Herkku ja Siirtomaatavaraliike

Havulinnan Sähköliike O/Y.

Tampere

Sähkötarvikkeiden tukku- ja vähittäisliike.

Monipuolinen varasto - Nopea toimitus

Puhelimet: Konttori ja tekn. osasto 2303
Tukkumyynti . . . 3424
Myymälä ja varasto . . 3886

WILHO NIEMI

Hauho k.k.

Siirtomaatavaroita edullisimmin Hauholla.

Lotta-Kahvilassa

Lammin kirkolla saa tunnetusti hyvää kahvia ja virvokkeita.

Matkustajat huom! Autot pysähtyvät 15 min. sen eteen.

Keski-Lammin Osuuskassa

on maanviljelijäin oma rahalaitos

Mikkolan Saha

Lammi kk.
Puhelin 11

Myy sahattua puutavaraa.

Kun turvaat kotia niin turvaat maata.
Kodin luja suojamuuri on henkivakuutus.

Sen myöntää Teille edullisin ehdoin

KESKINÄINEN HENKIVAKUUTUSYHTIÖ

POHJA

Hauhon Säästöpankki

Perustettu 1885.

Konttorit: Kirkonkylässä ja Puutikkalassa

Avoinna 9—14

Paikkakunnan edullisin talletus- ja lainanottopaikka

Hinta 3:— Porvoo 1935, Oy. Uusimaan Kirjapaino.